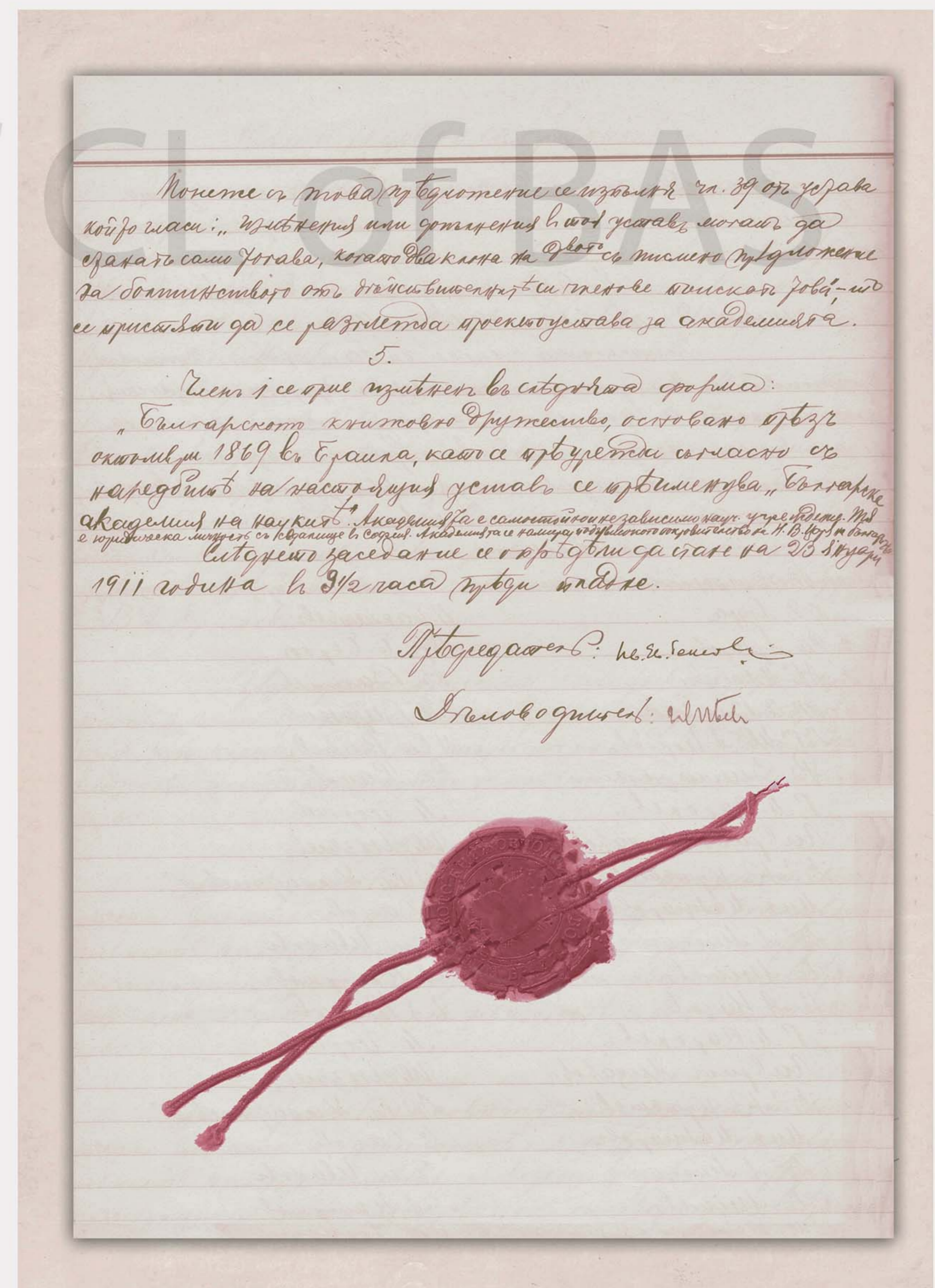
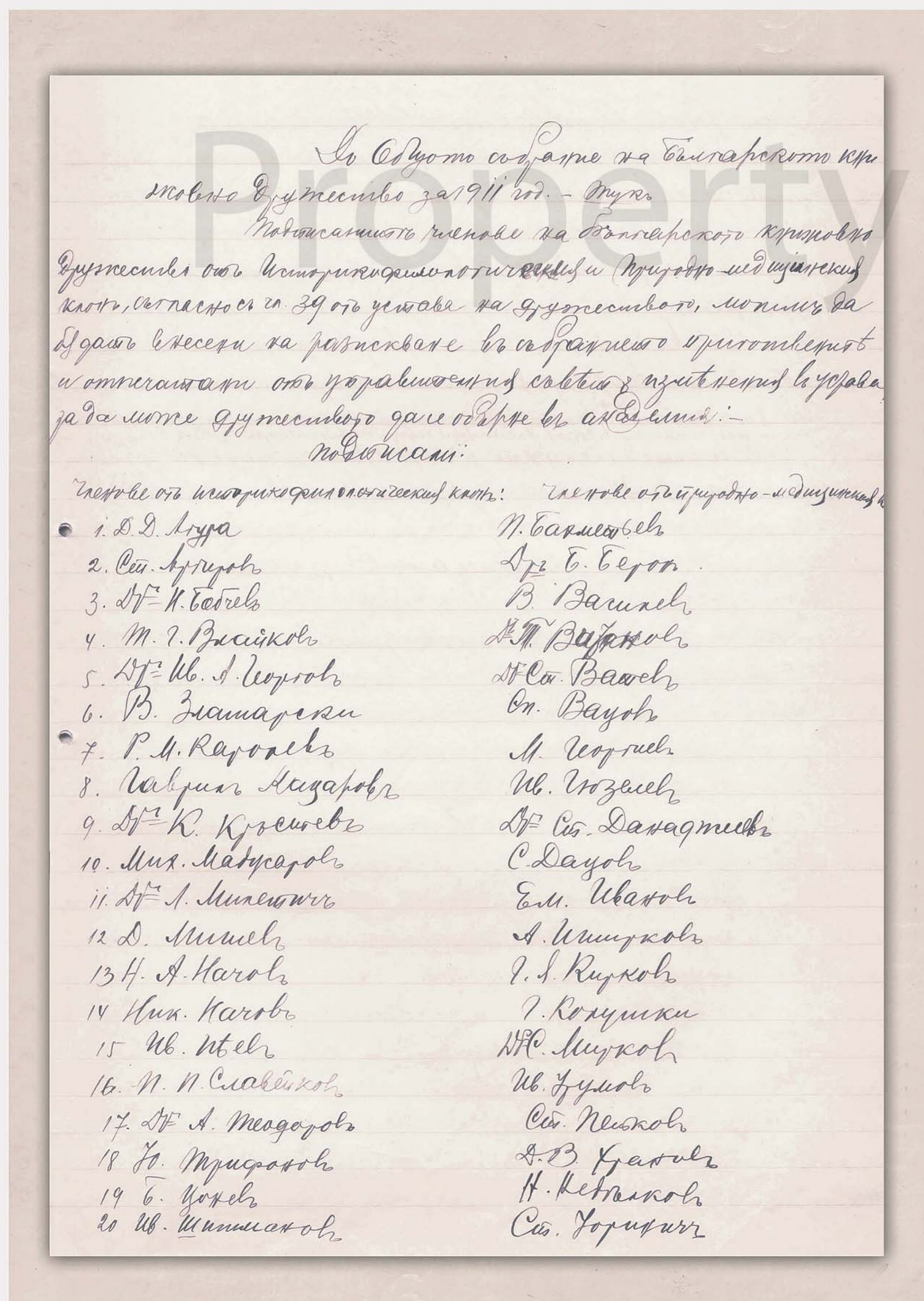

ОСНОВАТЕЛИ И УЧЕНИ НА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

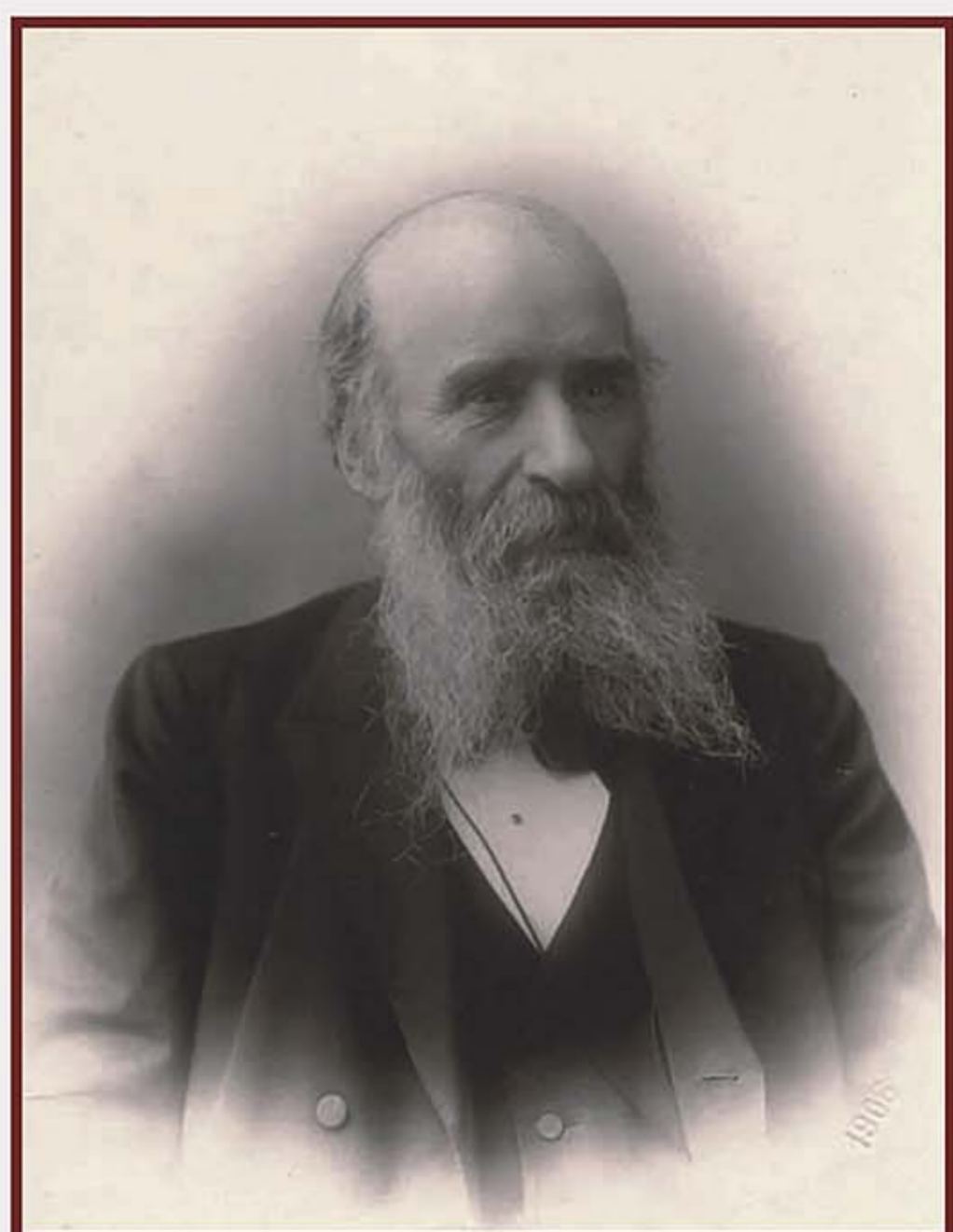

FOUNDERS AND SCIENTISTS OF THE BULGARIAN ACADEMY OF SCIENCES

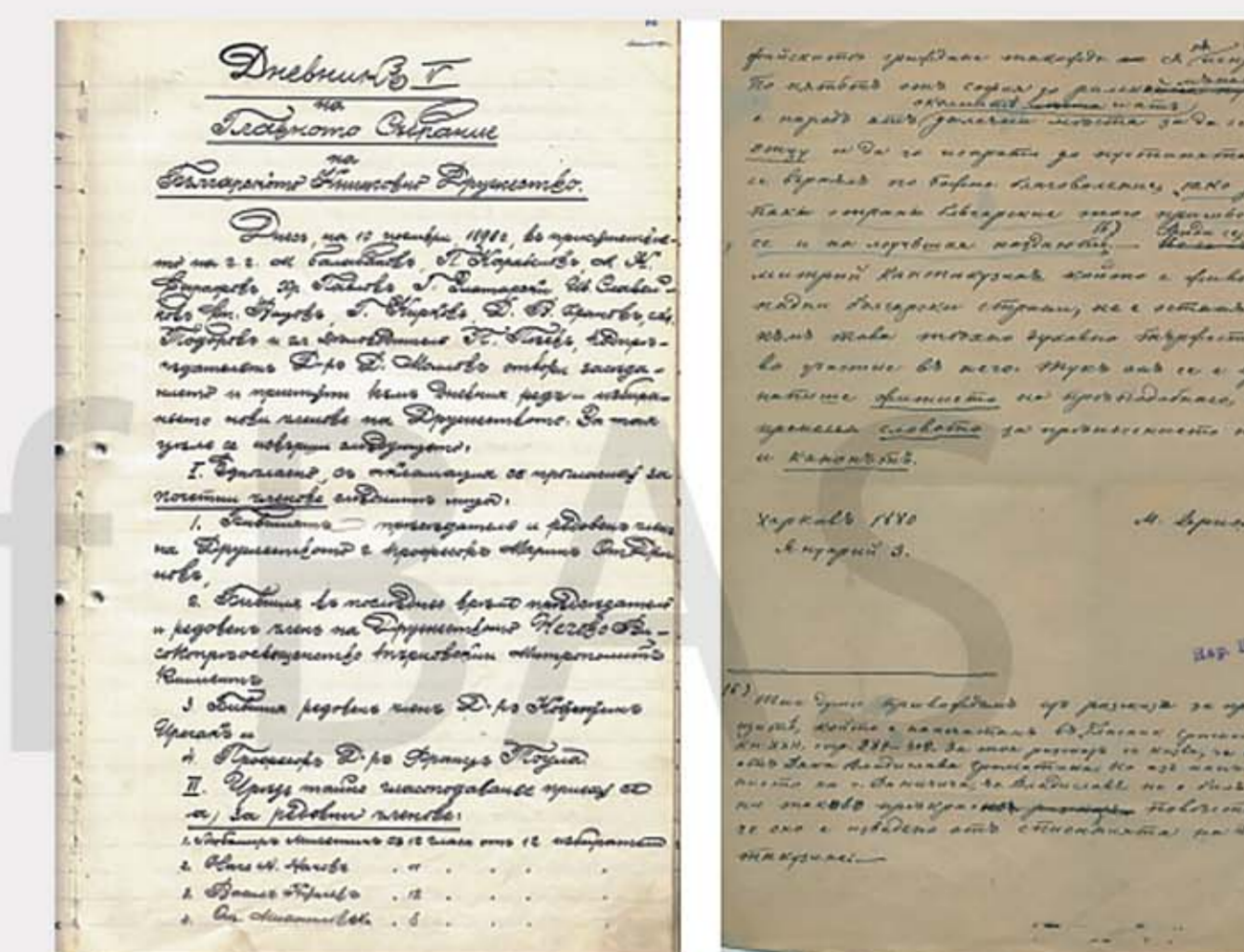

МАРИН ДРИНОВ

(1838, Панагюрище – 1906, Харков)

Историк, филолог, обществен и държавен деец, доктор на Московския университет (1876) и професор по славянознание в Харковския университет (1876–1906). Член на редица чуждестранни академии – Петербургската, Полската, Чешката и Югославянската, на научни и културни дружества в България и Русия. Съветник при канцеларията на княз В. А. Черкасски, вице-губернатор на София (1878), управляващ отдела за Народното просвещение и духовните дела (1878–1879), съветник на княз А. М. Дондуков-Корсаков. Един от основателите на БКД в Браила през 1869 г., пръв негов редовен член и дългогодишен председател (1869–1882, 1884–1898). Изтъкнат славист, той изследва важни въпроси на българската история: участието на славяните и прабългарите в генезиса на българската народност, разрешаването на гръцко-българския църковен въпрос. Трудовете му имат принос за развитието на византистиката, историята на балканските народи, етнографията, езикознанието, литературознанието и фолклористиката.

Протокол на БКД за избирането на М. Дринов за почетен член

М. Дринов. „Димитрий Кантакузин“. Статия. 3.1.1870 г. Харков

MARIN DRINOV

(1838, Panagyurishte – 1906, Kharkov)

Historian, philologist, public figure and statesman, doctor at the Moscow State University (1876) and professor in Slavic studies at the Kharkov University (1876–1906). He was a member of the Saint Petersburg, Polish, Czech and Yugoslavian academies of sciences, of scientific and cultural societies in Bulgaria and Russia. Counsellor in the chancellery of prince Vladimir Alexandrovich Cherkassky, vice governor of Sofia (1878), minister of Popular Enlightenment and Spiritual Affairs (1878–1879), counsellor of prince Alexander Dondukov-Korsakov. One of the founding members of the Bulgarian Learned Society in Braila in 1869, its first member, a president for many years (1869–1882, 1884–1898). As a distinguished scholar in Slavic studies, he explored some important issues of the Bulgarian history: the participation of Slavs and Bulgars in the genesis of the Bulgarian nationality, the settlement of the Greek-Bulgarian church issue. His works contributed to the development of Byzantine studies, the history of Balkan nations, the ethnography, the linguistics, the literary and folklore studies.

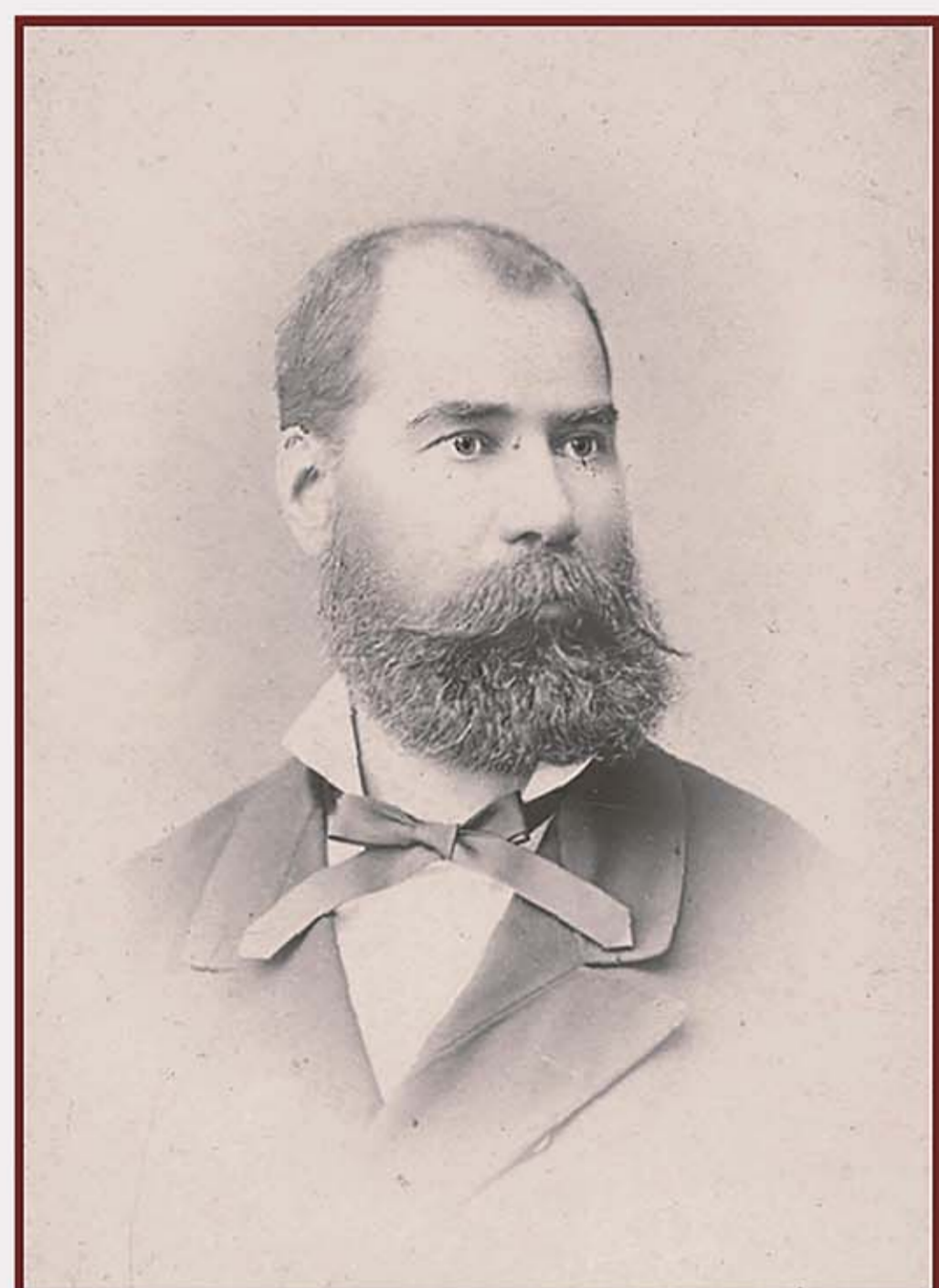

М. Дринов, ген.-майор Грессер, С. И. Лукьянов, княз А. М. Дондуков-Корсаков, ген.-майор В. Золотарев и К. Бух, 1879 г.

ВАСИЛ Д. СТОЯНОВ

(1839, Жеравна – 1910, София)

Книжовник, общественик, един от основателите, деловодител и подпредседател на Българското книжовно дружество. Участва в Легията на Георги Раковски (1862) и преподава в Болградската гимназия (1873–1879). Главен секретар на Министерството на Народното просвещение (1881), директор на Народната библиотека – София (1884–1894), преподавател по етнография и българска история във Военното училище в София. Пише върху историята и етнографията на България. Изявява се като пръв популяризатор на българската литература, история, фолклор и етнография в Чехия и като вещ публицист.

Васил Д. Стоянов и Марин Дринов
Прага, 1868 г.

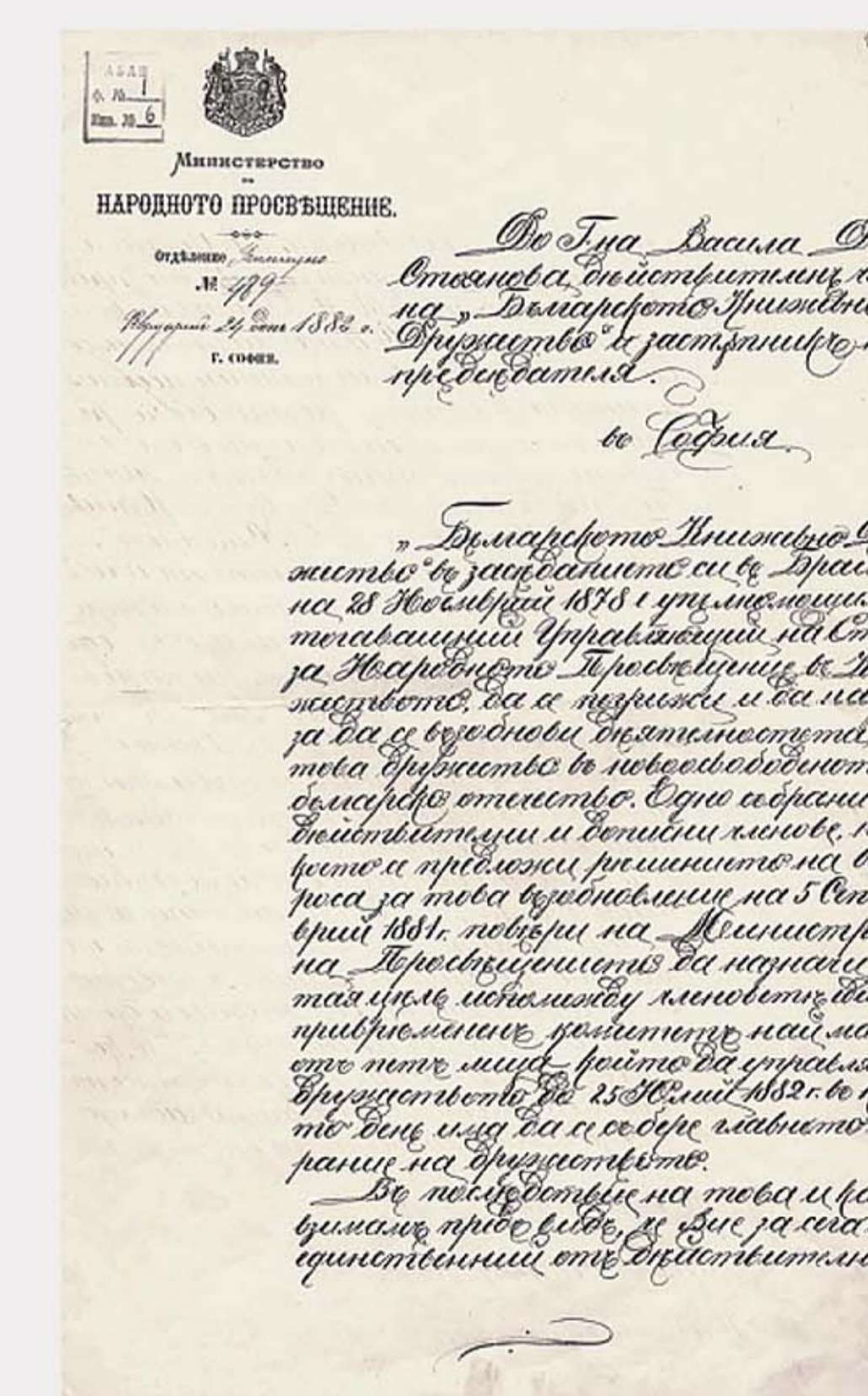

Първото академично издание „Периодическо списание“, редактирано от В. Стоянов. 1870 г., Браила

VASIL D. STOYANOV

(1839, Zheravna – 1910, Sofia)

Scholar, publicist, one of the founders, secretary and vice president of the Bulgarian Learned Society. He participated in the Legion of Georgi Rakovski (1862) and was a teacher in the Bolgrad High School (1873–1879). Chief secretary of the Ministry of National Enlightenment (1881), director of the National Library in Sofia (1884–1894), lecturer in ethnography and Bulgarian history in the Military School in Sofia. His works were dedicated to the history and ethnography of Bulgaria. He was among the first persons who popularized the Bulgarian literature, history, folklore and ethnography in the Czech Republic, and also a talented publicist.

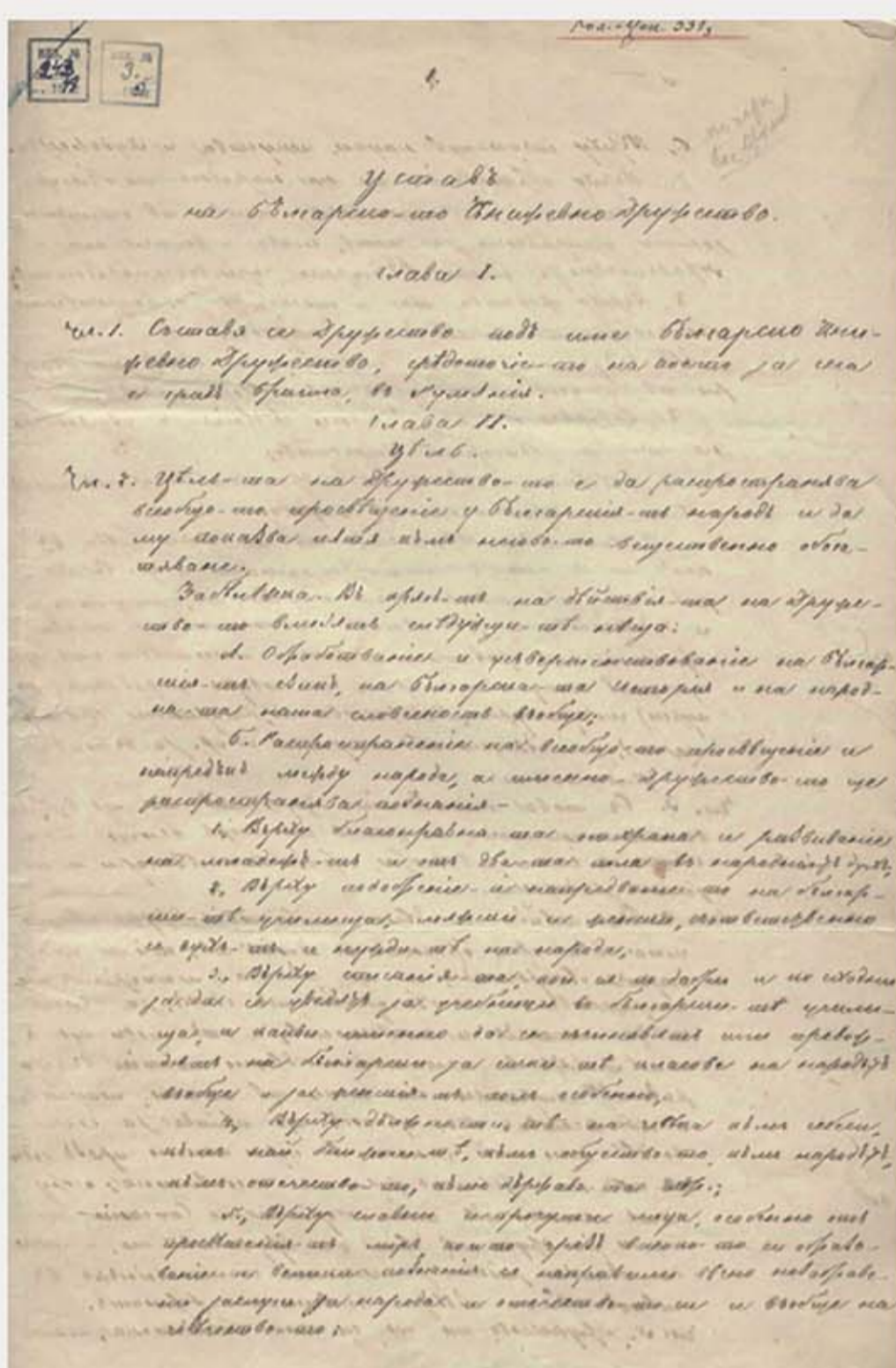
Министърът на Народното просвещение К. Иречек до В. Стоянов във връзка с избора му за член на Привременния комитет и възстановяването дейността на БКД в София, 24.02.1882 г.

ВАСИЛ ДРУМЕВ (МИТРОПОЛИТ КЛИМЕНТ) (1841, Шумен – 1901, София)

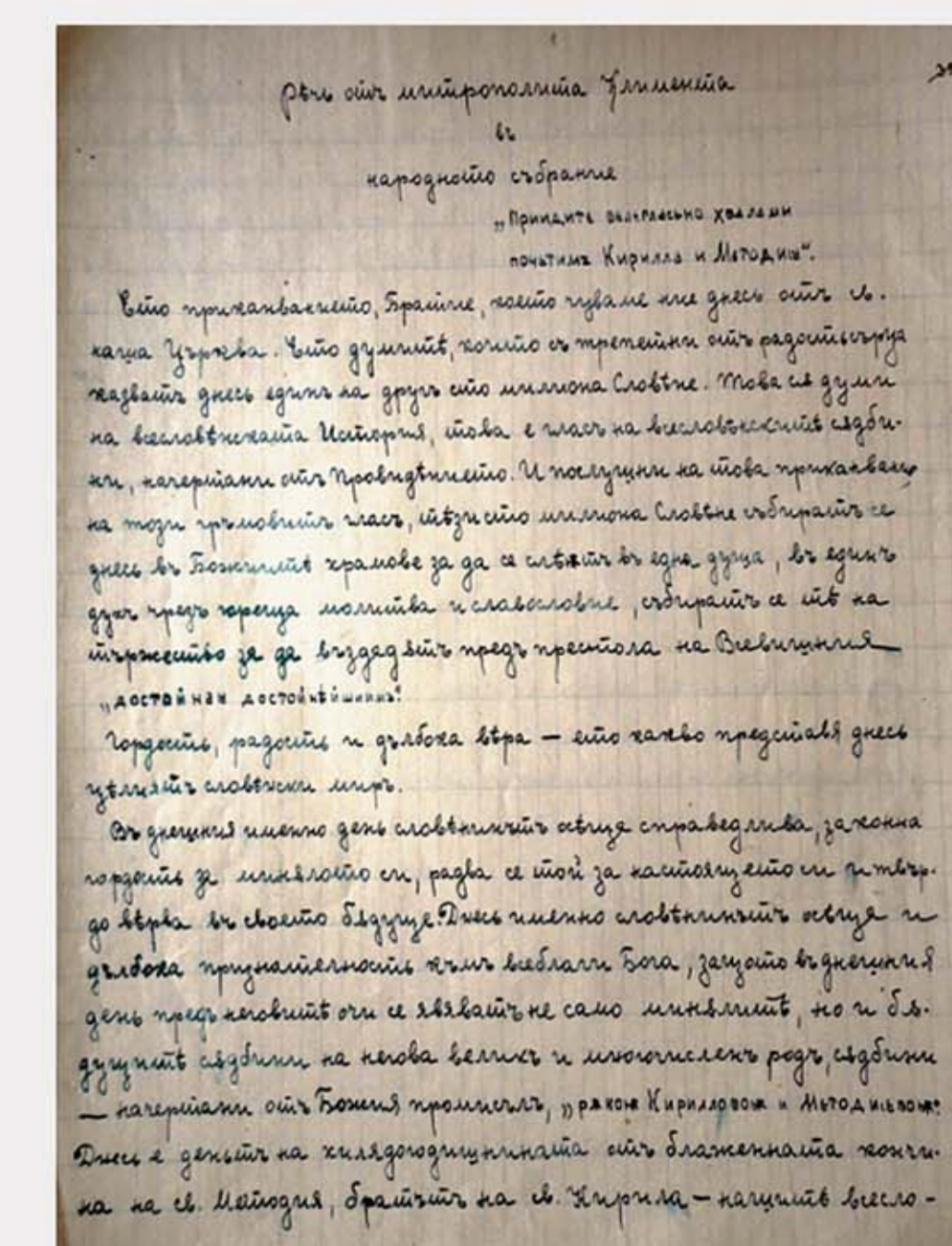
Писател, църковен и политически деец. Завършва Духовната семинария в Одеса и Духовната академия в Киев (1869). Учител и директор на българското училище в Браила (1869–1873). През 1873 г. приема духовен сан под името Климент. Ректор на Петропавловското духовно училище край Лясковец (1878–1884), екзархийски наместник в София, търновски митрополит (1884–1901). Автор на повести и драми. Поставя началото на българската белетристика. Един от основателите и председател на Българското книжовно дружество. Васил Друмев упражнява политическата си дейност като народен представител в Учредителното и Първото Велико народно събрание. Министър-председател (1879, 1886), министър на Народното просвещение (1879). Противник на Стамболовия режим, преследван и заточен в манастир заради славянофилските си убеждения.

Устав на БКД. 1869 г. Браила

VASIL DRUMEV (METROPOLITAN KLIMENT OF TARNOVO) (1841, Shumen – 1901, Sofia)

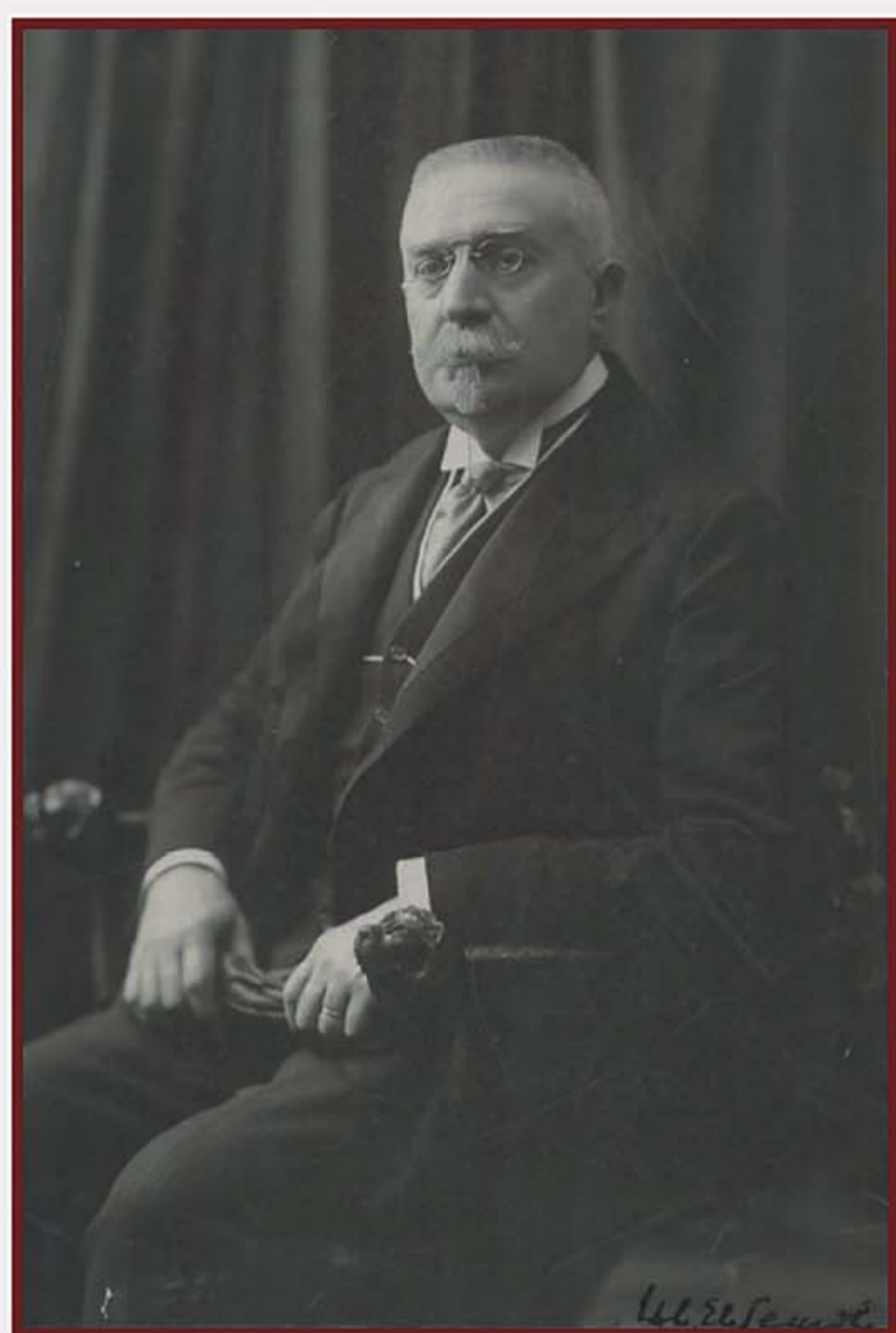
Writer, clergyman and politician. He graduated at the Odessa Seminary and the Kiev Theological Academy (1869). Teacher and director of the Bulgarian School in Braila (1869–1873). In 1873 he was ordained priest under the name Kliment. Rector of the Theological School „Sts. Petar and Pavel“ near Lyaskovets (1878–1884), exarch's vicar in Sofia, metropolitan bishop of Veliko Tarnovo (1884–1901). Author of novels and dramas. He also proved to be the founder of the Bulgarian fiction. Vasil Drumev was one of the founders and president of the Bulgarian Learned Society. He became a deputy in the Constituent Assembly and the First Grand National Assembly. Prime minister (1879, 1886), Minister of the National Enlightenment (1879). Drumev opposed to the regime of Stefan Stambolov and was persecuted and expelled in a monastery because of his Slavophilic beliefs.

Реч на В. Друмев в Народното събрание, 06.08.1885 г.

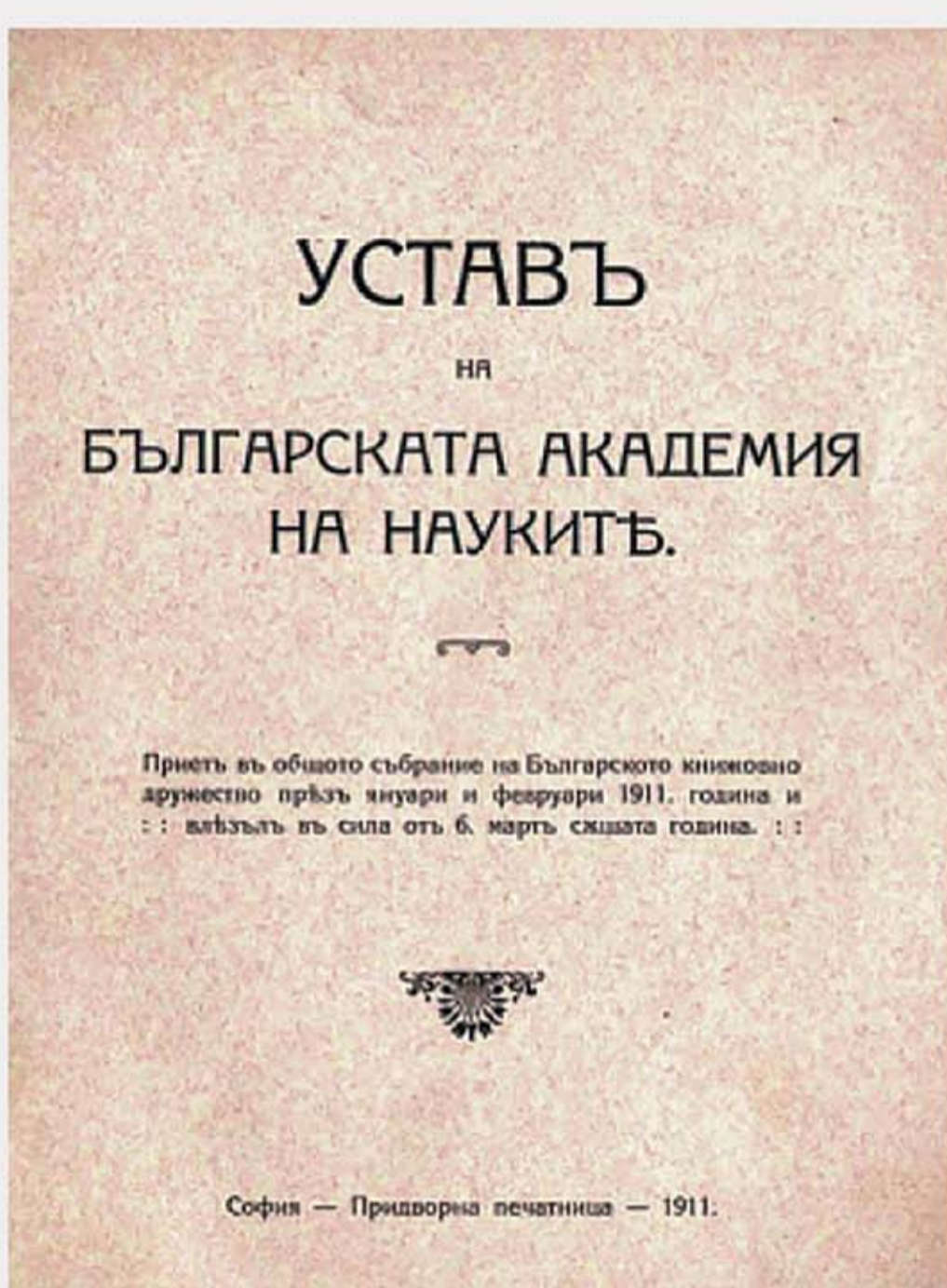

ИВАН ЕВСТРАТИЕВ ГЕШОВ (1849, Пловдив – 1924, София)

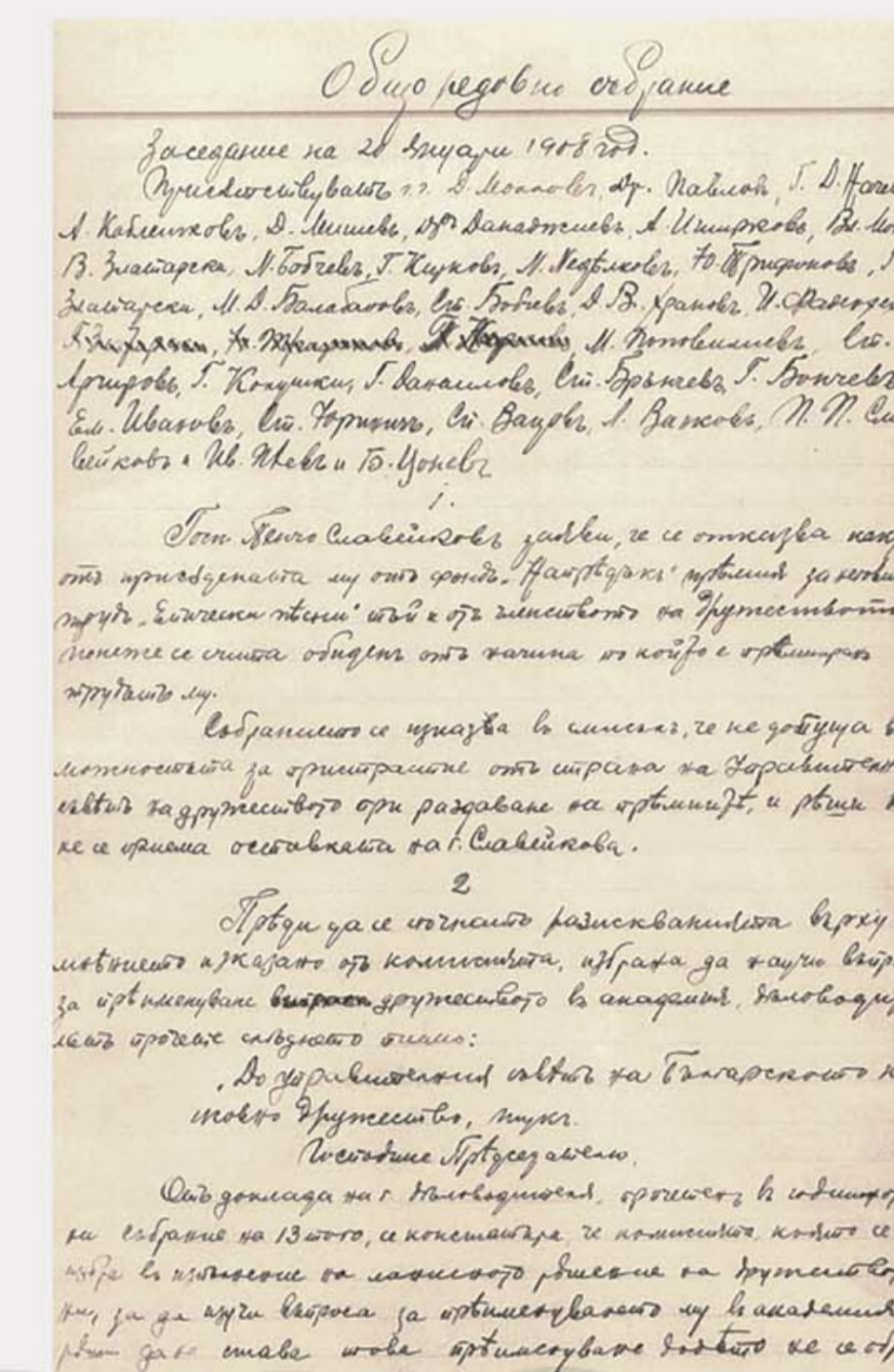

Държавник, икономист, публицист и банкер. Един от политиците от европейски тип, които поставят основите на Третата българска държава. Министър-председател (1911–1913), народен представител и председател на Народното събрание. Като политик отстоява пред Европа българския идеал за национално обединение. Иван Евстратиев Гешов е един от най-големите дарители на Българската академия на науките. Като дългогодишен председател привлича в Академията най-изявените учени от различни области на знанието. С дейността и управлението си успява да я превърне в институция на европейско ниво, която стимулира развитието на науката в България.

IVAN EVSTRATIEV GESHOV (1849, Plovdiv – 1924, Sofia)

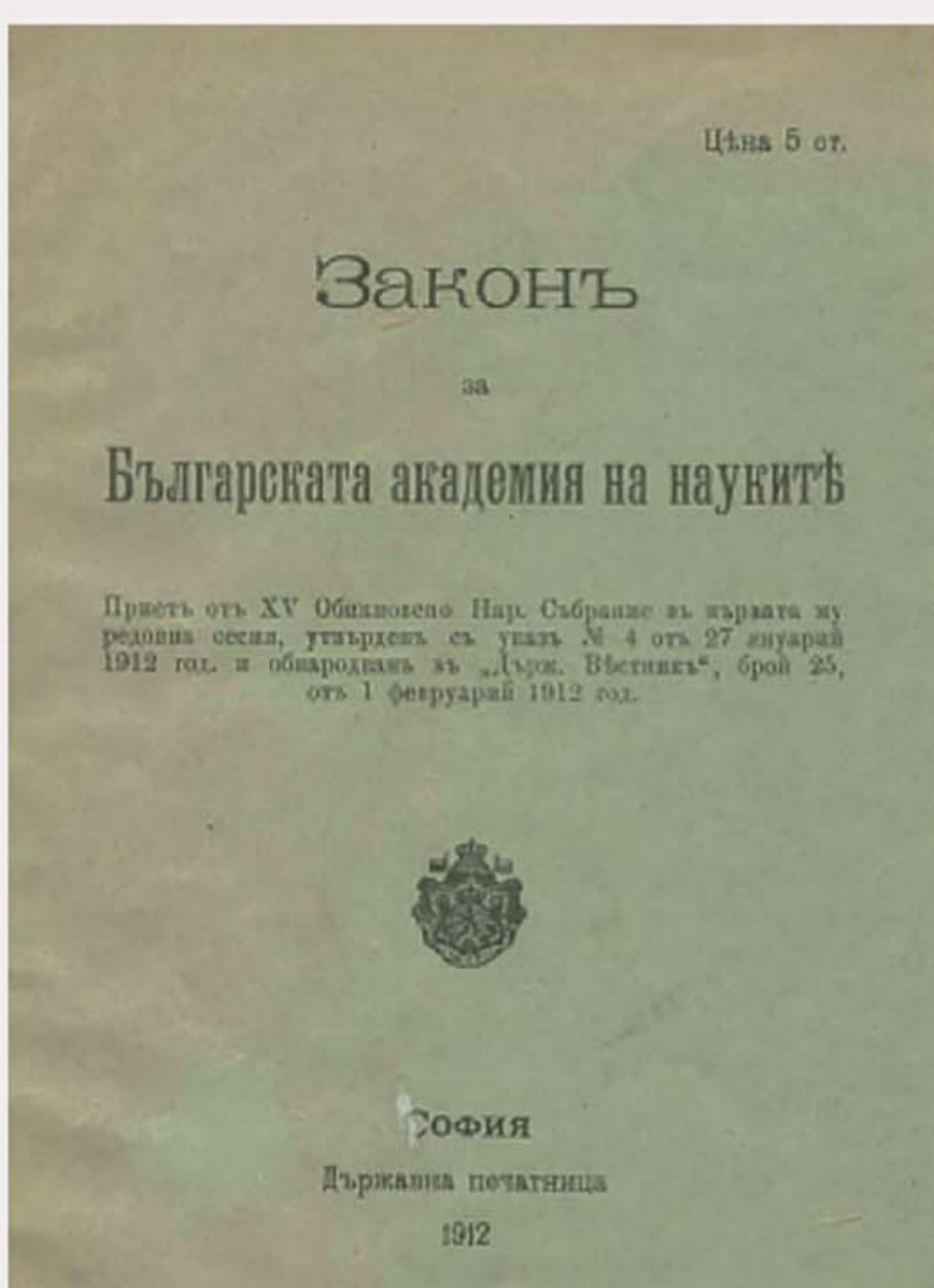

Statesman, economist, publicist and banker. He was among the politicians, who laid the foundations of the Third Bulgarian State. Prime Minister (1911–1913), deputy and chairman of the National Assembly. As a politician he defended the Bulgarian ideal for national unification in front of Europe.

Ivan Evstratiev Geshov was one of the greatest donors of the Bulgarian Academy of Sciences. As a long-standing president he involved in the Academy the most prominent scholars in different fields of science. Thanks to his activities and management he succeeded to raise to European level the institution, which stimulated the development of science in Bulgaria.

Протокол на Общото събрание на БАН за дарението на Ив. Евстр. Гешов 20.01.1908 г.

Сградата на БКД (дн. БАН) 1 1907 г.

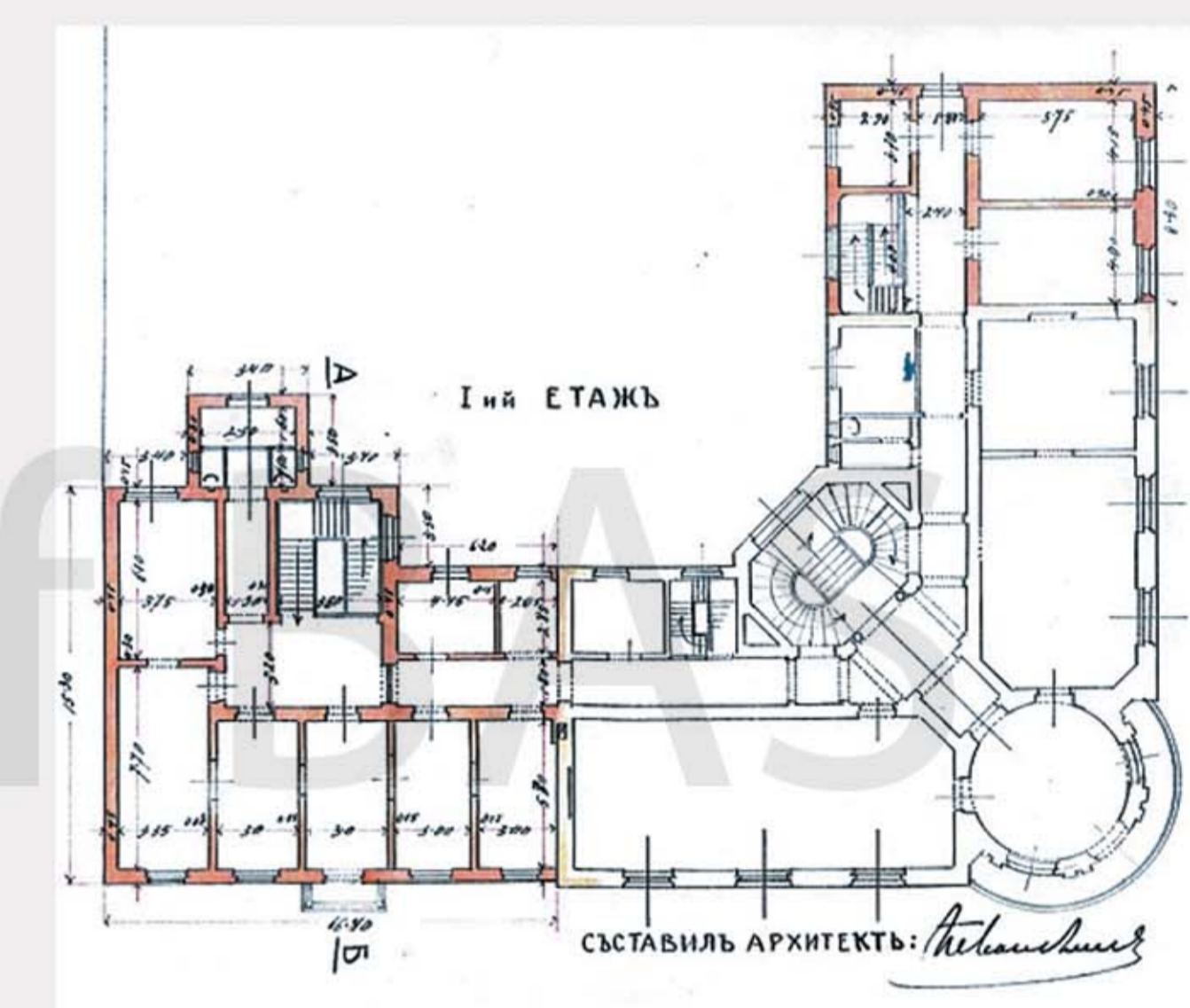

ЛЮБОМИР МИЛЕТИЧ (1863, Щип – 1937, София)

Езиковед, общественик и председател на Българската академия на науките. Следва славянска филология в Загреб и Прага (1882–1885). Защитава докторат по философия и славянски езици в Загребския университет (1889). Един от основателите на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ и на Университетската библиотека. Професор по славянска филология, декан на Историко-филологическия факултет (1903–1904) и ректор на Университета (1900–1901, 1921–1922). Работи в областта на езикознанието, изучава специфичните особености на българския език и неговите диалекти, етнографията и фолклора. Почетен доктор и член на чуждестранни научни дружества и академии.

През 1918 г. издава солидната си монография „Разорението на тракийските българи през 1913 г.“

През 1928 г. завършва окончателно строежът на централната сграда на БАН, благодарение на заема от БНБ, гарантиран с ипотекираните жилища на 22 академици, между които и председателят акад. Л. Милетич.

LYUBOMIR MILETICH (1863, Štip – 1937, Sofia)

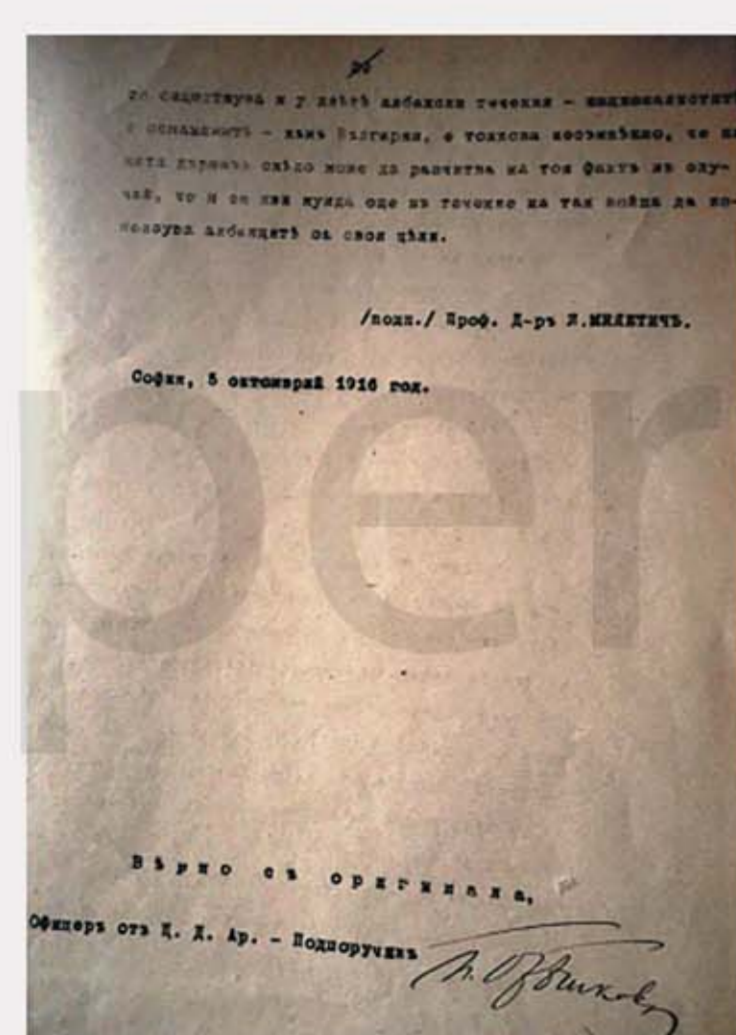
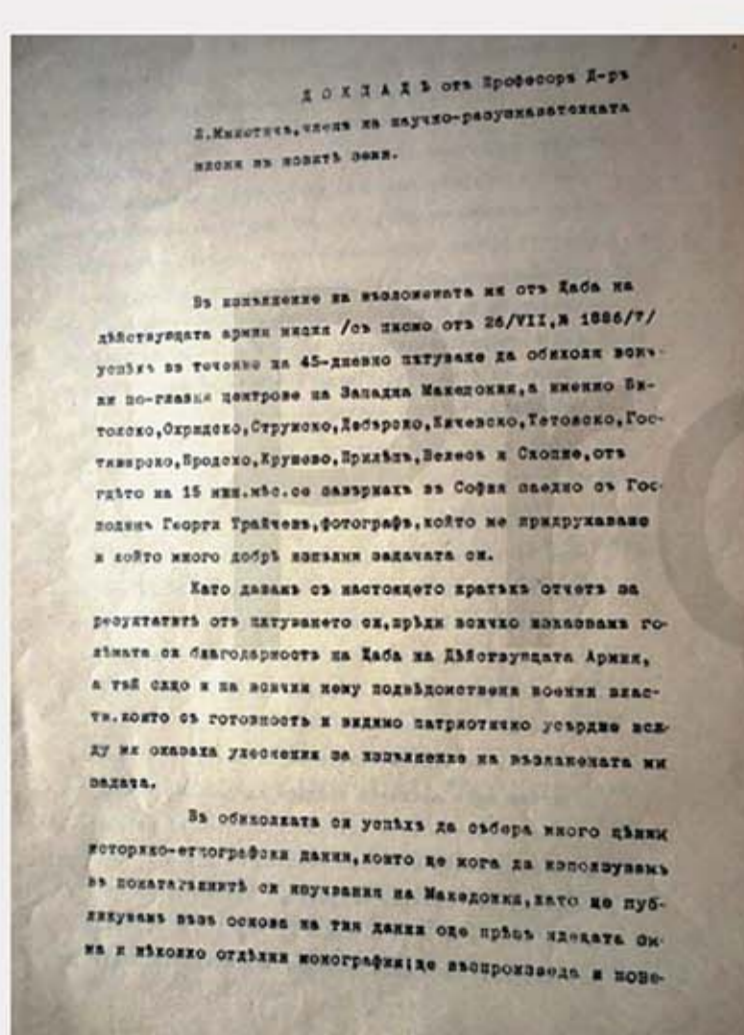
Linguist, public figure and president of the Bulgarian Academy of Sciences. He studied

Slavic philology in Zagreb and Prague (1882–1885), obtained a PhD of philology and Slavic languages at the University of Zagreb (1889). Miletich was among the founders of the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ and of the University Library. Professor in Slavic philology, dean of the Faculty of History and Philology (1903–1904) and rector of the Sofia University (1900–1901, 1921–1922). He worked in the field of linguistics, studied the specific features of the

Bulgarian language and its dialects, ethnography and folklore. Doctor Honoris causa and member of foreign scientific societies and academies. In 1918 he published his big monograph „The Ruin of the Thracian Bulgarians in 1913“.

Академичната сграда по време на разширението 1925-1928 г.

През 1916 г. Л. Милетич предприема пътуване в Западна Македония, възложено му от Щаба на действащата армия и събира важни историко-етнографски сведения за населението на Македония и Албания. Въз основа на тях се появяват редица негови публикации. През 1918 г. той издава солидната си монография "Разорението на тракийските българи през 1913 г."

БОГДАН ФИЛОВ

(1883, Стара Загора – 1945, София)

Археолог, изкуствовед и политик. Завършва с докторат археология в Университета във Фрайбург (1906). Специализира в Бон, Париж и Италия (1907–1909). Професор (1926–1944), декан на Историко-филологическия факултет (1924–1925) и ректор на Софийския университет (1931–1932). Директор на Народния музей (1910–1920). Председател на БАН (1937–1940). Министър на народната просвета (1938–1940) и министър-председател (1940–1943). Основател и пръв директор на Българския археологически институт в София (1920–1940). Изследва старобългарската църковна и дворцова архитектура, миниатюрите в

Византоложки конгрес, Рим, 1936 г.
П. Мутафчиев, Н. Мавродинов,
Б. Филлов, Т. Костов

Лондонското четвероевангелие на цар Иван-Александър и в Манасиевата хроника във Ватиканската библиотека.

BOGDAN FILOV

(1883, Stara Zagora – 1945, Sofia)

Отляво надясно: М. Георгиев (зад него А. Протич), Б. Филлов,
г-жа Нойкова, Нойков, Г. Кацаров, А. Иширков, С. Аргиров

Archaeologist, art historian and politician. Graduated with doctor's degree in archaeology at the University of Freiburg (1906). Specialized in Bonn, Paris and Italy (1907–1909). Professor (1926–1944), dean of the Historical-Philological Faculty (1924–1925) and rector of the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1931–1932). Director of the National Museum (1910–1920). President of BAS (1937–1940). Minister of public education (1938–1940) and Prime Minister (1940–1943). Founder and first director of the Bulgarian Archaeological Institute in Sofia (1920–1940).

Studied the Old Bulgarian ecclesiastical and palace architecture, the illuminations in the London Four Gospels of Tsar Ivan-Alexander and Manasius Chronicle in the Vatican Apostolic Library.

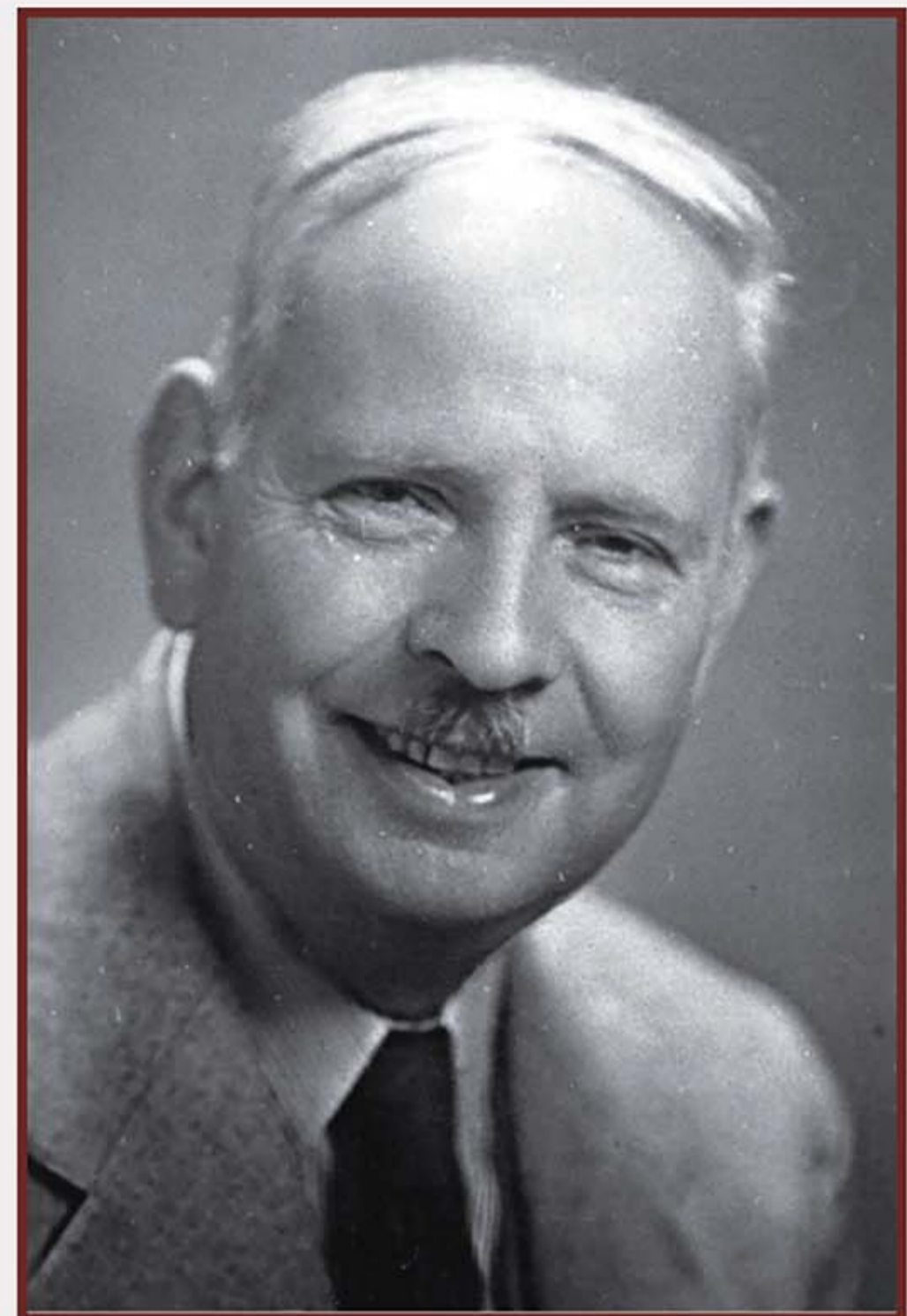
Отляво надясно: Г. Кацаров, Б. Филлов,
Р. Попов, В. Аврамов,
Прав - Н. Мушмов, Своге, 1914 г.

ДИМИТЪР МИХАЛЧЕВ

(1880, Лозенград – 1967, София)

Философ, дипломат, политик и общественик. Завършва философия в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1905). Специализира в Берлин, Грайфсвалд, Фрайбург, Мюнхен (1905–1910) и Ленинград (1932). Председател на БАН (1944–1947). Професор по философия и декан на Историко-филологическия факултет на Софийския университет (1922–1923). Пълномощен министър в Чехословакия (1923–1927) и Съветския Съюз (1934–1936, 1944–1946). Член на Словашката академия на науките, на Кантовото научно дружество (1910) и Ремкеанското научно дружество в Берлин и др. Основател и редактор на списание „Философски преглед“.

Изследва обстойно въпросите, свързани с изясняване същността на морала и етиката на науката, които разглежда като неокантианец и като привърженик на философията на Й. Ремке. Противник на теорията на отражението.

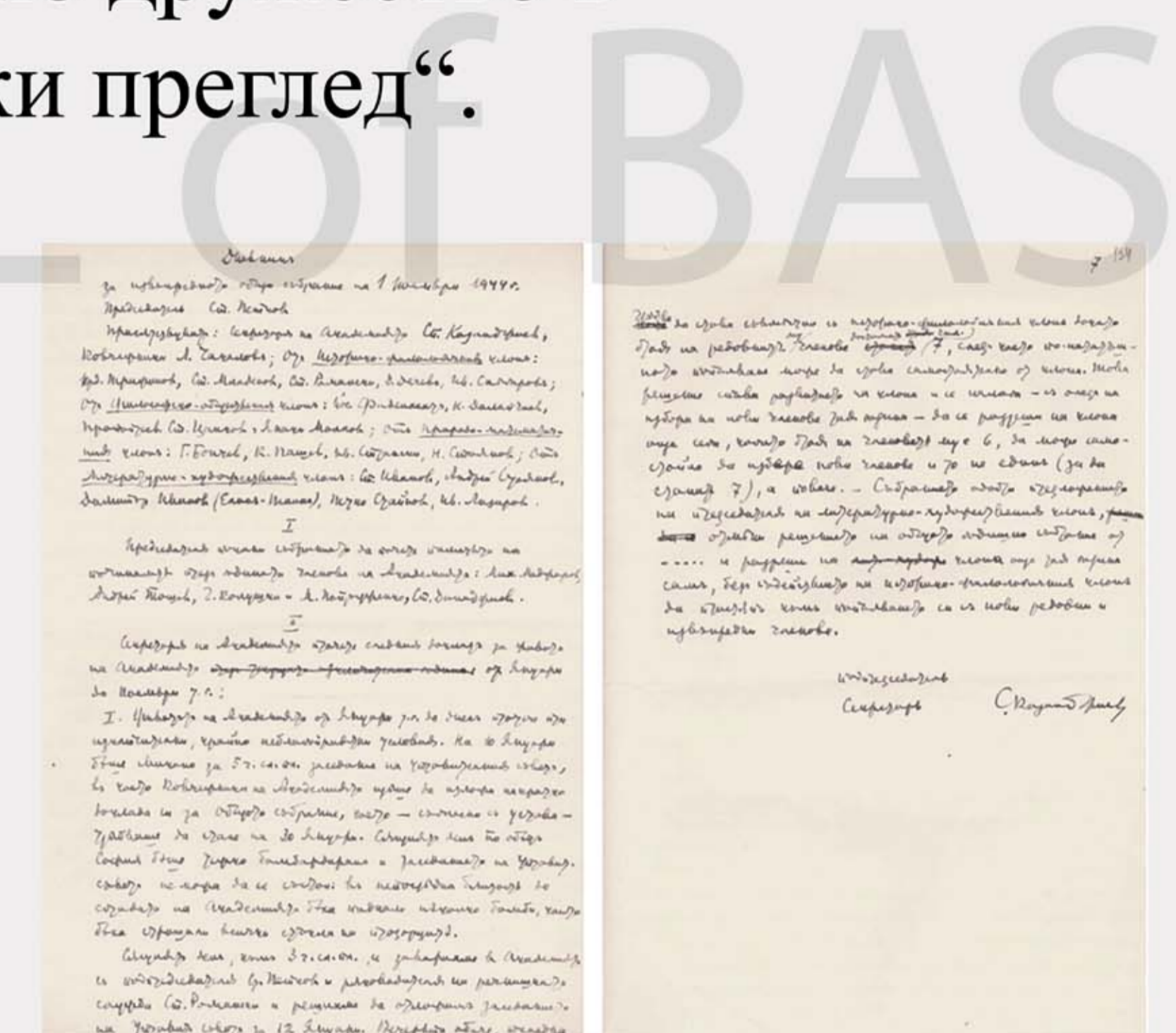

DIMITAR MIHALCHEV

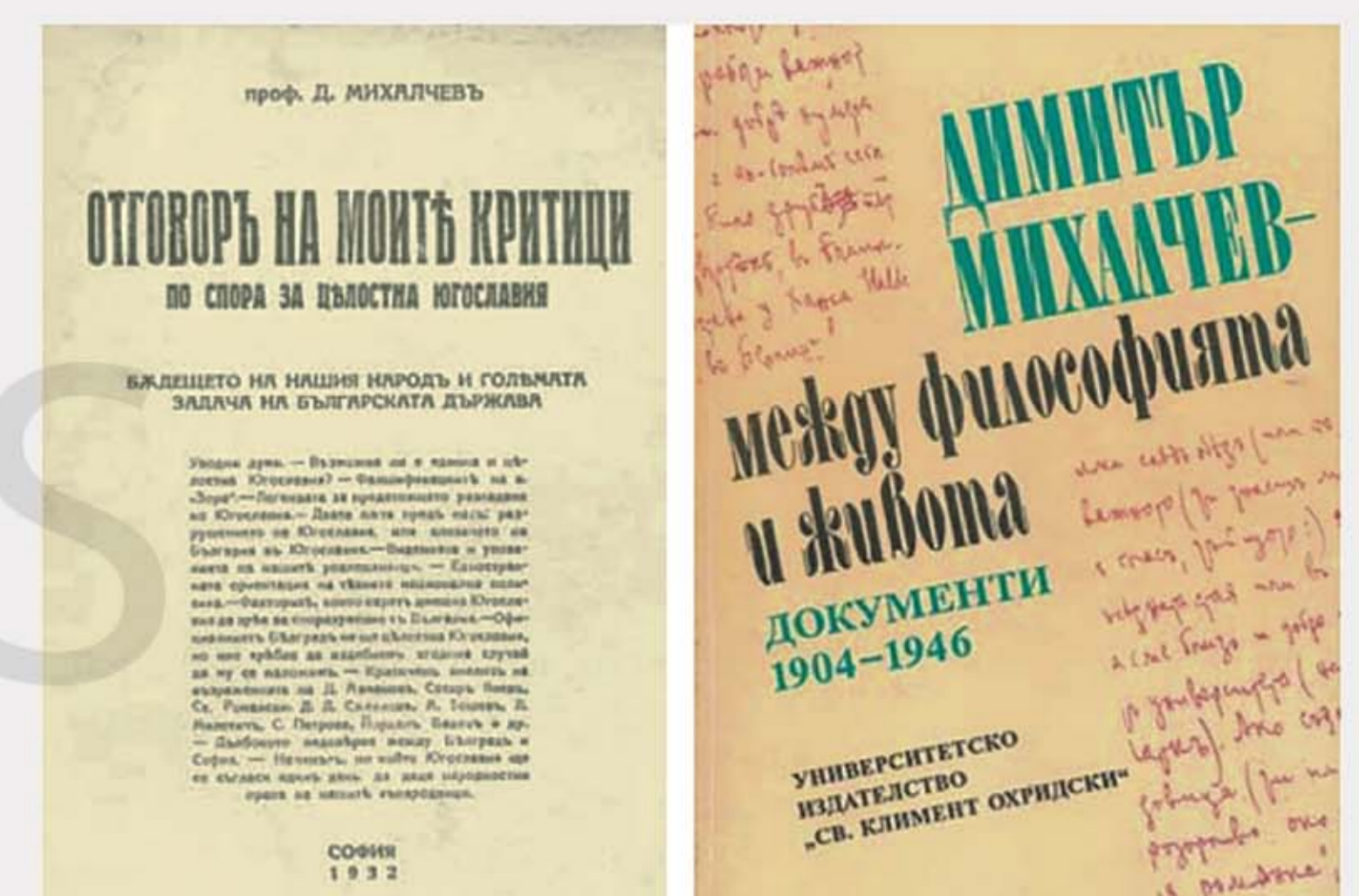
(1880, Lozengrad – 1967, Sofia)

Сградата на БАН след бомбардировките през 1944 г.

Philosopher, diplomat, politician and public figure. Graduated in philosophy at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1905). Specialized in Berlin, Greifswald, Freiburg, Munich (1905–1910) and Leningrad (1932). President of BAS (1944–1947). Professor and dean of the Historical-Philological Faculty at the Sofia University (1922–1923). Minister plenipotentiary in Czechoslovakia (1923–1927) and USSR (1934–1936, 1944–1946). Member of the Slovakian Academy of Sciences, Kant-Gesellschaft (1910) and Johannes-Rehmke-Gesellschaft. Founder and editor of the journal Philosophical Review. He made a profound analysis of problems related to gnoseology and ethics of science, which he treated as a neo-Kantian and follower of the philosophy of J. Rehmke. Principal opponent to the theory of reflection.

Протокол на Извънредното общо събрание за избора на Временен управителен съвет с председател Д. Михалчев, който да са погрижи за академичното имущество и за дейността на Академията след края на войната, 01.11.1944 г.

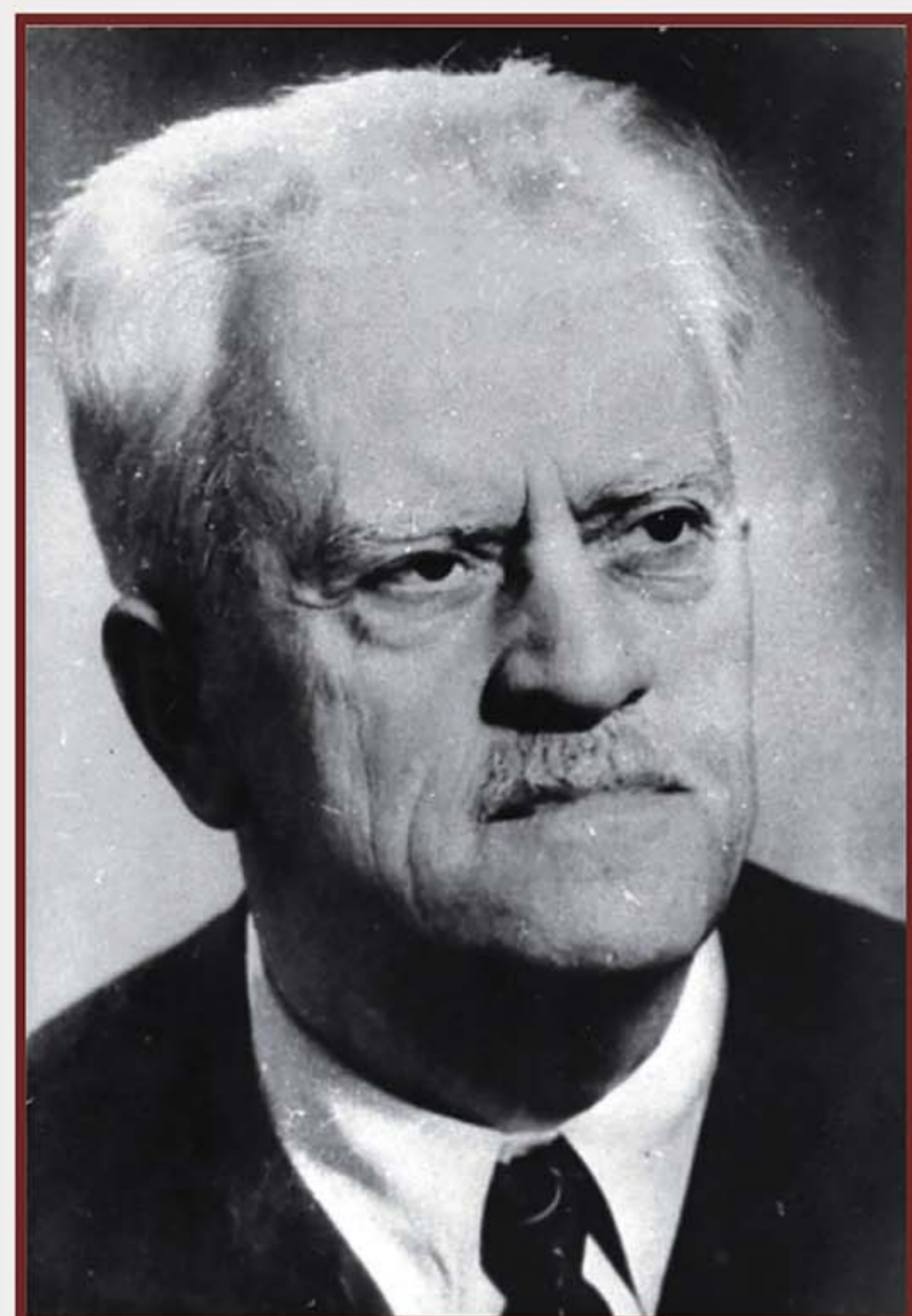

Акад. Д. Михалчев е председател на Тракийската организация в България, участник в Балканските войни (1912–1913), член на делегацията за подписването на Ньойския мирен договор (1919) и примирието в Москва (1944). Автор на проекта за Българо-югославско споразумение.

ТОДОР ПАВЛОВ

(1890, Щип – 1977, София)

Философ-марксист, публицист, политик и обществен деец. Завършва философия и педагогика в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1914). Професор в Института за червена професура в Москва (1932–1936). Регент на Царство България (1944–1946). Председател на БАН (1947–1962). Професор по диалектически материализъм в Историко-филологическия факултет на Софийския университет (1948–1952). Действителен и почетен член на редица академии.

Публикува трудове в областта на философията, социологията, историята, естетиката, литературната теория, критиката и изкуството.

TODOR PAVLOV

(1890, Štip – 1977, Sofia)

Marxist philosopher, publicist, politician and public figure. Graduated in philosophy and pedagogics at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1914). Professor at the Institute of Red Professors in Moscow (1932–1936). Regent of the Kingdom of Bulgaria (1944–1946).

President of BAS (1947–1962). Professor in dialectical materialism of the Historical-Philological Faculty at the Sofia University (1948–1952). Member and honorary member of numerous academies.

Published many studies in the field of philosophy, sociology, history, aesthetics, literary and art critics.

Заседание на ръководството на БАН с председател акад. Т. Павлов

ЛЮБОМИР КРЪСТАНОВ (1908, Плевен – 1977, София)

Изтъкнат учен в областта на метеорологията и физиката на атмосферата. Завършва физика в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1931). Специализира в Германия и Москва. Доктор на физическите науки в Софийския университет (1938). Професор по метеорология (1951) и ръководител на Катедрата по метеорология и геофизика в Софийския университет (1958–1974). Началник на Хидрометеорологичната служба и директор на Института по хидрология и метеорология при БАН (1950–1959). Директор на Геофизическия институт (1960–1977). Председател на БАН (1962–1968). Председател на Националния комитет по изследване на космическото пространство (1966–1977). Чуждестранен и почетен член на много европейски академии. Най-големите му постижения са в областта на теорията на фазовите преходи на водата в атмосферата и равновесните форми на ледените кристали и динамиката на приземния въздушен слой.

Л. Кръстанов и С. Стефанов на сесия на Световната метеорологична организация в Женева 1955 г.

глия и метеорология при БАН (1950–1959). Директор на Геофизическия институт (1960–1977). Председател на БАН (1962–1968). Председател на Националния комитет по изследване на космическото пространство (1966–1977). Чуждестранен и почетен член на много европейски академии. Най-големите му постижения са в областта на теорията на фазовите преходи на водата в атмосферата и равновесните форми на ледените кристали и динамиката на приземния въздушен слой.

LYUBOMIR KRASTANOV (1908, Pleven – 1977, Sofia)

Със сътрудници на Геофизическия институт на БАН. Вдясно от акад. Кръстанов - чл.-кор. Г. Несторов и Л. Събев

Distinguished scientist in the field of meteorology and atmospheric physics. Graduated in physics at the Sofia University (1931). Specialized in Germany and Moscow. Doctor of physical sciences at the Sofia University (1938). Professor of meteorology (1951) and head of the Department of Meteorology and Geophysics (1958–1974). Head of the Hydrometeorological Service and director of the Institute of Hydrology and Meteorology of BAS (1950–1959). Director of the Geophysical Institute (1960–1977). President of BAS (1962–1968). President of the National Committee for Space Research (1966–1977). A foreign and honorary member of many European academies. His greatest achievements are in the field of the theory of phase transitions of water in atmosphere and equilibrium forms of ice crystals, as well as dynamics of the boundary layer flow.

На космодрома при изстрелването на спътник „Интеркосмос 8“ с българска апаратура на борда, 01.12.1972 г. Вдясно - акад К. Серафимов

АНГЕЛ БАЛЕВСКИ

(1910, Троян – 1997, София)

Български изобретател и инженер. Председател на БАН (1968–1987), съпредседател на Международната академия на науките в Мюнхен и председател на българската Пъгуошка организация. Завършва висше техническо училище в Бърно, Чехословакия (1934 г.). По-късно е професор в различни университети в Европа. Ангел Балевски е основоположник на българската научна школа по металознание и технология на металите. Прави сполучливи опити за конструиране на машина за горещо пресоване на цветни метали. Разработва оригинален метод за добиване на чугун от български суровини във въртяща се барабанна пещ. Заедно с Иван Димов разработва метод за леене с противоналягане, който представлява новост в световната лярска техника и е защитен с над 100 патентни документа за изобретения в България и в чужбина. Почетен и чуждестранен член на академии и научни дружества в редица международни организации и страни.

Акад. А. Балевски връчва на Джон Атанасов орден „Кирил и Методий“ I ст. за големи заслуги и приноси в областта на науката, декември 1970 г.

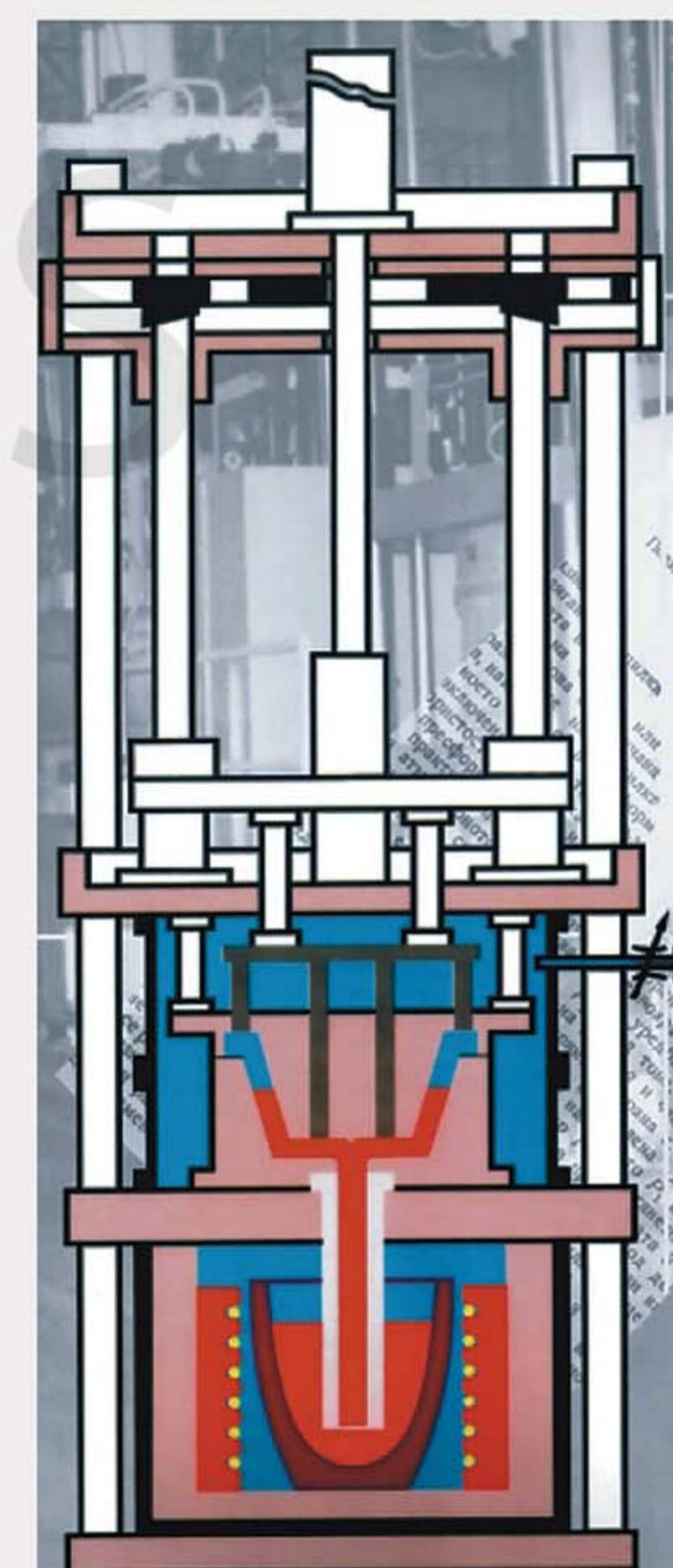

С Индира Ганди при официалното ѝ посещение в България, 1981 г.

ANGEL BALEVSKI

(1910, Troyan – 1997, Sofia)

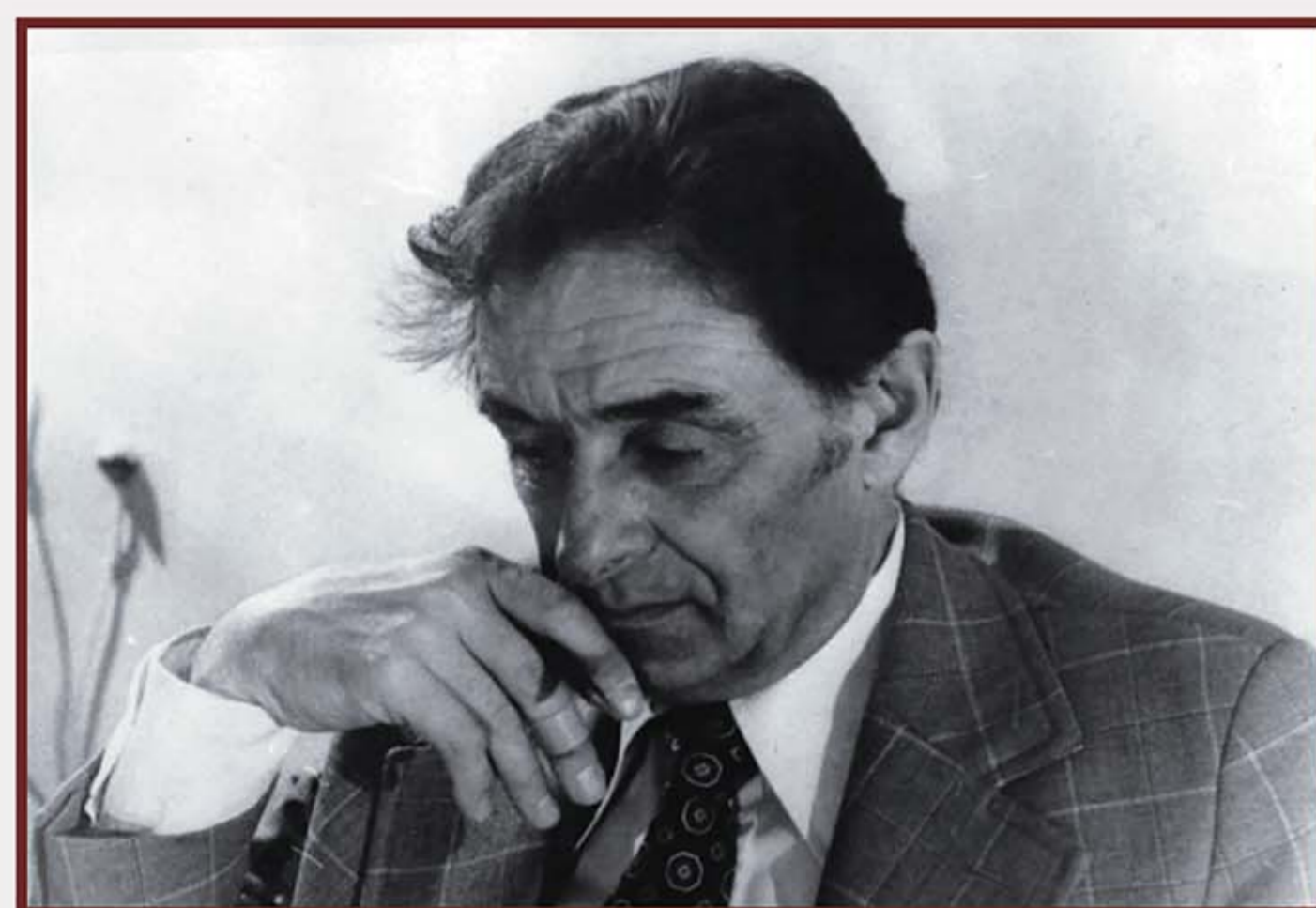
Renowned Bulgarian inventor and engineer. He was president of the Bulgarian Academy of Sciences (1968–1987), co-president of the International Academy of Science, Munich, and chairman of the Bulgarian Pugwash Group. He graduated from a technical school in Brno, Czech Republic (1934). Later he was a professor at numerous universities across Europe. Balevski was the founder of the Bulgarian academic school in the field of metal sciences and technologies. He was successful in designing a hot pressing machine for non-ferrous metals. He developed an original method for cast iron production from Bulgarian raw materials in a rotating drum furnace. Together with Ivan Dimov, he developed a counter-pressure casting method which was a novelty in the world foundry technology and was protected by over 100 patent documents in Bulgaria and abroad. Balevski was elected honorary and foreign member of the academies and research societies in many countries.

С акад. Бл. Сендов при посещение на Фр. Митеран, 19.01.1989 г. в БАН

ЙОРДАН МАЛИНОВСКИ (1923, Сливен – 1996, София)

Конференция в Лиеж, 1979 г. Дискусия с проф. Е. Мойзар, Agfa, Германия и д-р Дж. Хамилтън, Kodak, САЩ

Грамота за почетен член на Кралското дружество за фотографска наука на Великобритания

Завършва химия в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1948). Професор в Института по физикохимия (1964). Директор на Централната лаборатория по фотопроекти (1967–1992). Председател на БАН (1992–1996). Почетен член на Кралското дружество за фотографска наука на Великобритания; на Американското и Японското дружество за фотографска наука и техника и др. Разработеният от него метод за диференциално проявяване позволява създаването на фотографски материали с подобрени характеристики, който и досега се прилага. Изследва механизма на елементарния фотографски процес върху монокристали от сребърен бромид, като разработва метод и апаратура за директен синтез и изтегляне на монокристали от свръхчисти сребърни халогениди, широко използван в света за получаване на съединения с голяма чистота, чувствителни към светлина и други лъчения. Новата теория, известна като „симетрична схема на Малиновски“, получава високо международно признание.

IORDAN MALINOVSKI (1923, Sliven – 1996, Sofia)

Graduated in chemistry at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1948). Professor in the Institute of Physical Chemistry (1964). Director of the Central Laboratory of Photoprocesses (1967–1992). President of BAS (1992–1996). Honorary member of the Royal Photographic Society of Great Britain; of the photographic societies of America and Japan and others. His method of differential development allowing the creation of photographic materials with improved characteristics is implemented in present days. He investigated the mechanism of elementary photographic process on silver bromide monocrystals, working out a method and installations for direct synthesis and growth of monocrystals from superclean silver halides, widely used all over the world for obtaining of very clean compounds, sensitive to light and other radiations. The new theory, known as Malinowski's symmetrical scheme, gained a high international acknowledgement.

Награда за най-добра публикация на годината на американското списание за фотографска наука и техника

Пленарен доклад на Международния конгрес по фотографска наука, Kodak, Рочестър, 1978 г.

НИКОЛА ОБРЕШКОВ

(1896, Варна – 1963, София)

Завършва математика и физика в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1920). Специализира в Берлин (1922–1923). Доктор по математика на Университета в Палермо (1932). Доктор на науките на Сорбоната (1933). Професор и завеждащ Катедрата по висша алгебра (1928–1963) и Катедрата по математическа статистика (1945–1963) в Софийския университет. Директор на Математическия институт на БАН (1951–1963). Един от най-значимите световни специалисти в областта на алгебрата, анализа, теорията на вероятностите и математическата статистика, интегралната геометрия, топологията, механиката, математическата физика и теорията на числата.

Преподаватели по физика и математика, 1938 г. На преден план отляво надясно: Е. Джаков, Б. Петканчин, К. Попов, Г. Наджаков, А. Дацев. На втори план: Р. Райнов, Н. Обрешков, Д. Табаков, Л. Чакалов, Г. Брадистилов

Преподаватели и студенти по физика и математика, вип. 1921 г. Седнали отляво надясно: И. Ценов, Е. Иванов, А. Христов, К. Попов, П. Пенчев. На последния ред отдясно наляво: Н. Обрешков, Г. Наджаков

NIKOLA OBRESHKOV

(1896, Varna – 1963, Sofia)

Graduated in mathematics and physics at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1920). Specialized in Berlin (1922–1923). Doctor of mathematics of the University of Palermo (1932). Doctor of sciences of the Sorbonne University (1933). Professor and head of the Department of Higher Algebra (1928–1963) and the Department of Mathematical Statistics (1945–1963) at the Sofia University. Director of the Institute of Mathematics at BAS (1951–1963).

One of the most eminent world specialists in the field of algebra, analysis, calculus of probability, and mathematical statistics, integral geometry, topology, mechanics, mathematical physics and number theory.

ЛЮБОМИР ИЛИЕВ

(1913, Велико Търново – 2000, София)

Директор на Института по математика, главен научен секретар (1961–1968) и заместник-председател на БАН (1968–1973). Професор и заместник-ректор на Софийския университет (1951–1960). Вицепрезидент на Международната организация по обработка на информацията (IFIP).

Работи върху теорията на аналитичните функции, аналитичната непродължимост, конструктивната теория на аналитичните функции, нули на целите функции и др. Основава и ръководи колектив, който през 1963 г. създава първия български компютър и започва разработката на първия български калкулатор ЕЛКА.

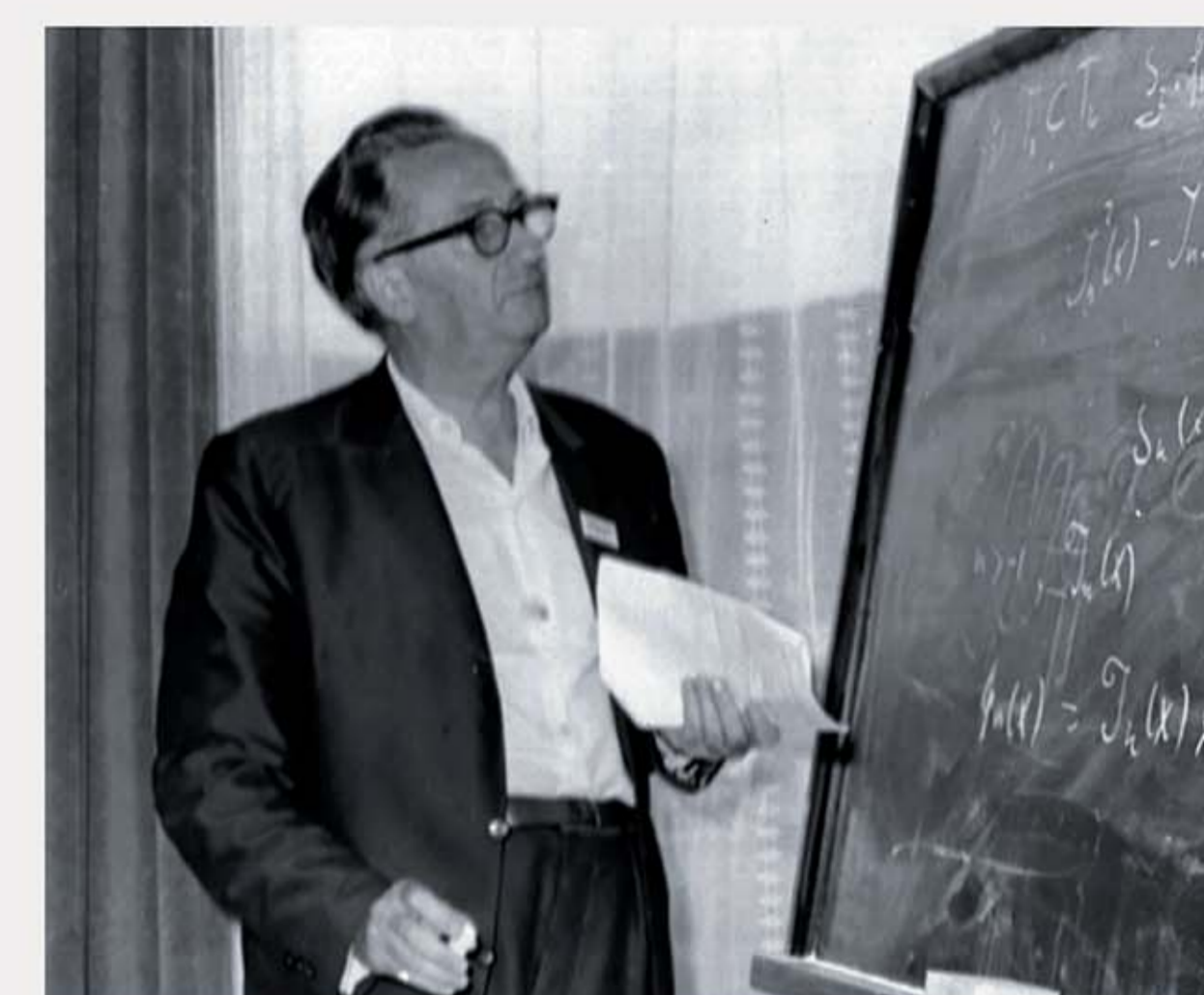

Отляво надясно: акад. Вл. Христов, акад. А. Балевски, акад. Л. Илиев, акад. К. Попов, акад. Л. Кръстанов

Доклад пред Втория конгрес на българските математици, Варна, 1967 г.

Математици, 70-те години на XX в. Отляво надясно: А. Матеев, Я. Тагамлицки, Б. Петканчин, Л. Илиев, С. Манолов

С колеги-математици, 50-те години на XX в. Отляво надясно: Л. Илиев, Б. Петканчин, Г. Брадистилов, А. Матеев

LYUBOMIR ILIEV

(1913, Veliko Tarnovo – 2000, Sofia)

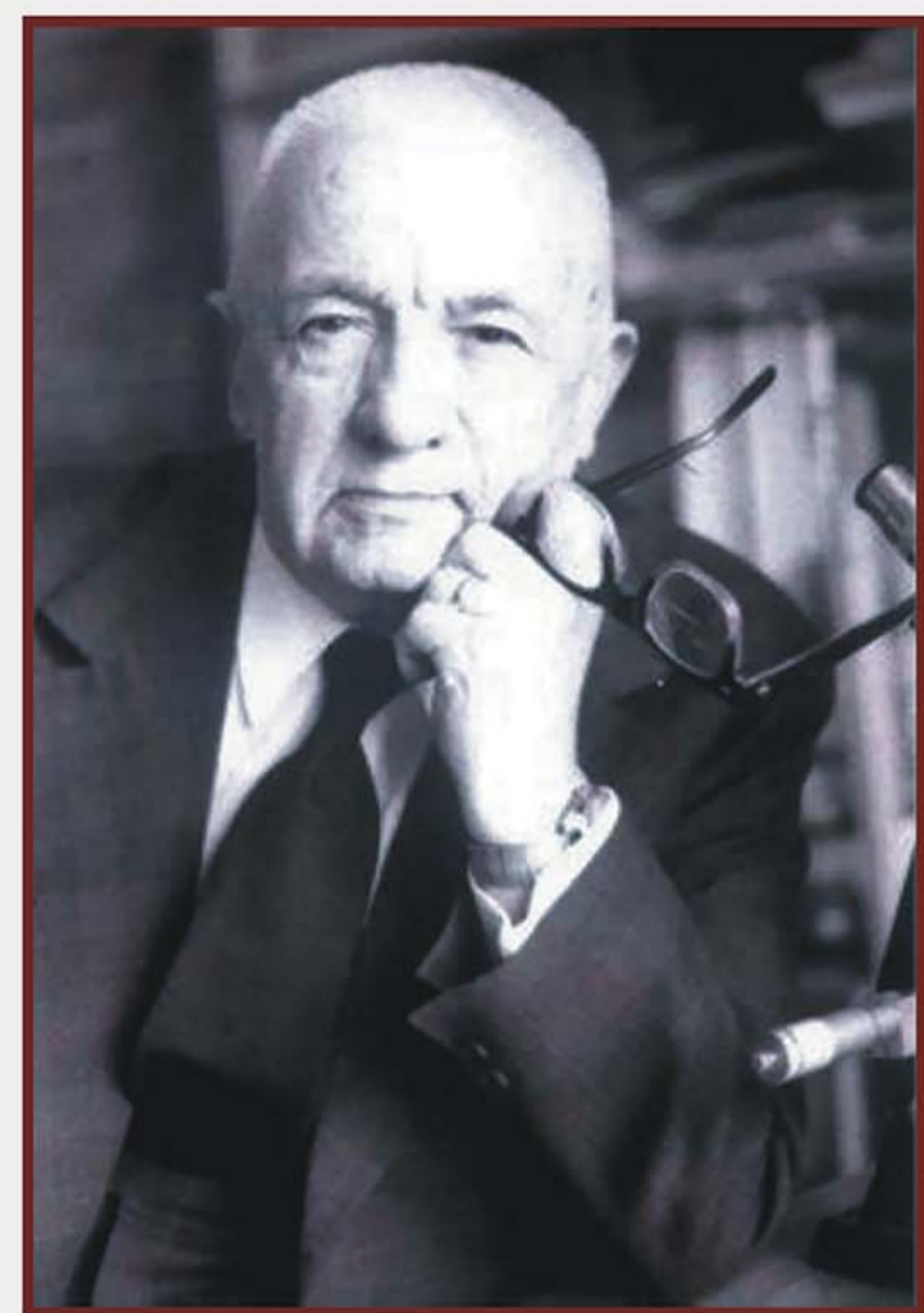
Director of the Institute of Mathematics, Scientific Secretary-General (1961–1968) and Vice-President of BAS (1968–1973). Professor and pro-rector of the Sofia University (1951–1960). Vice-President of the International Federation for Information Processing (IFIP).

Worked in the field of analytic functions, analytic non-continuation, constructive theory of the analytic functions, nulls of aggregate functions, etc. Established and managed a team, which in 1963 constructed the first Bulgarian computer and started the elaboration of the first Bulgarian electronic calculator ELKA.

ГЕОРГИ НАДЖАКОВ

(1896, Дупница – 1981, София)

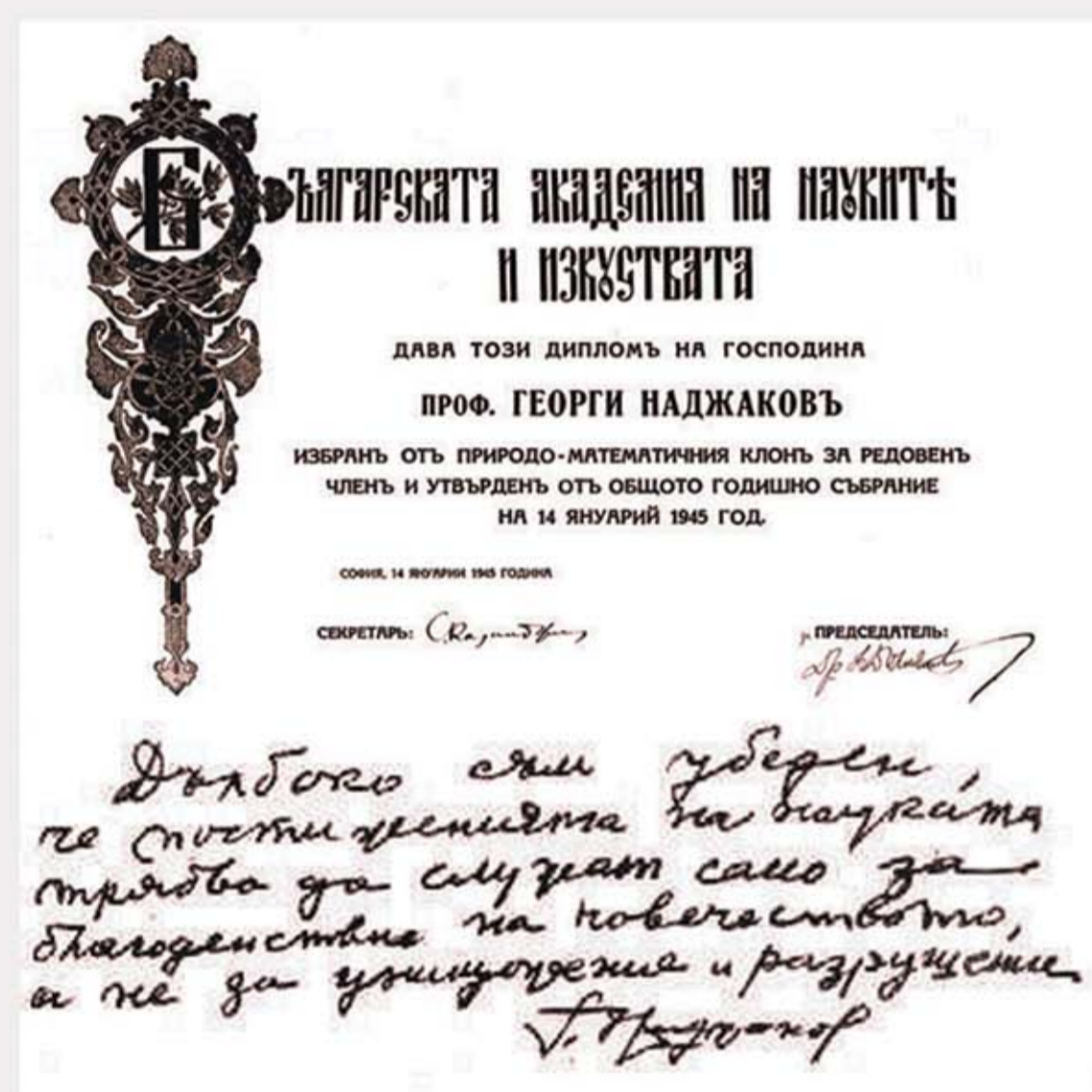

Специализира в лабораториите на Пол Ланжевен и Мария Кюри в Париж. Основател и пръв директор на Физическия институт при БАН (1947–1958). Ректор на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1947–1951). Подпредседател на Комитета за мирно използване на атомната енергия (1956–1969) и пълномощен представител на България в Обединения институт за ядрени изследвания в Дубна, СССР. Член на Гьотингенската академия на науките (1940), на Академията на науките на СССР (1948), на Американската асоциация за напредък на науката (1963).

Откривател на фотоелектретното състояние на веществата (26 юни 1937), регистрирано като първото научно откритие в България през 1977 г. Неговото практическо приложение се осъществява с изобретяването на електрофотографията (ксерокс) от Честър Флойд Карлсън.

Секцията по физика на твърдото тяло при Физическия институт на БАН, ръководена от Г. Наджаков, обсъжда постановлението за развитие на физиката у нас, 1959 г.

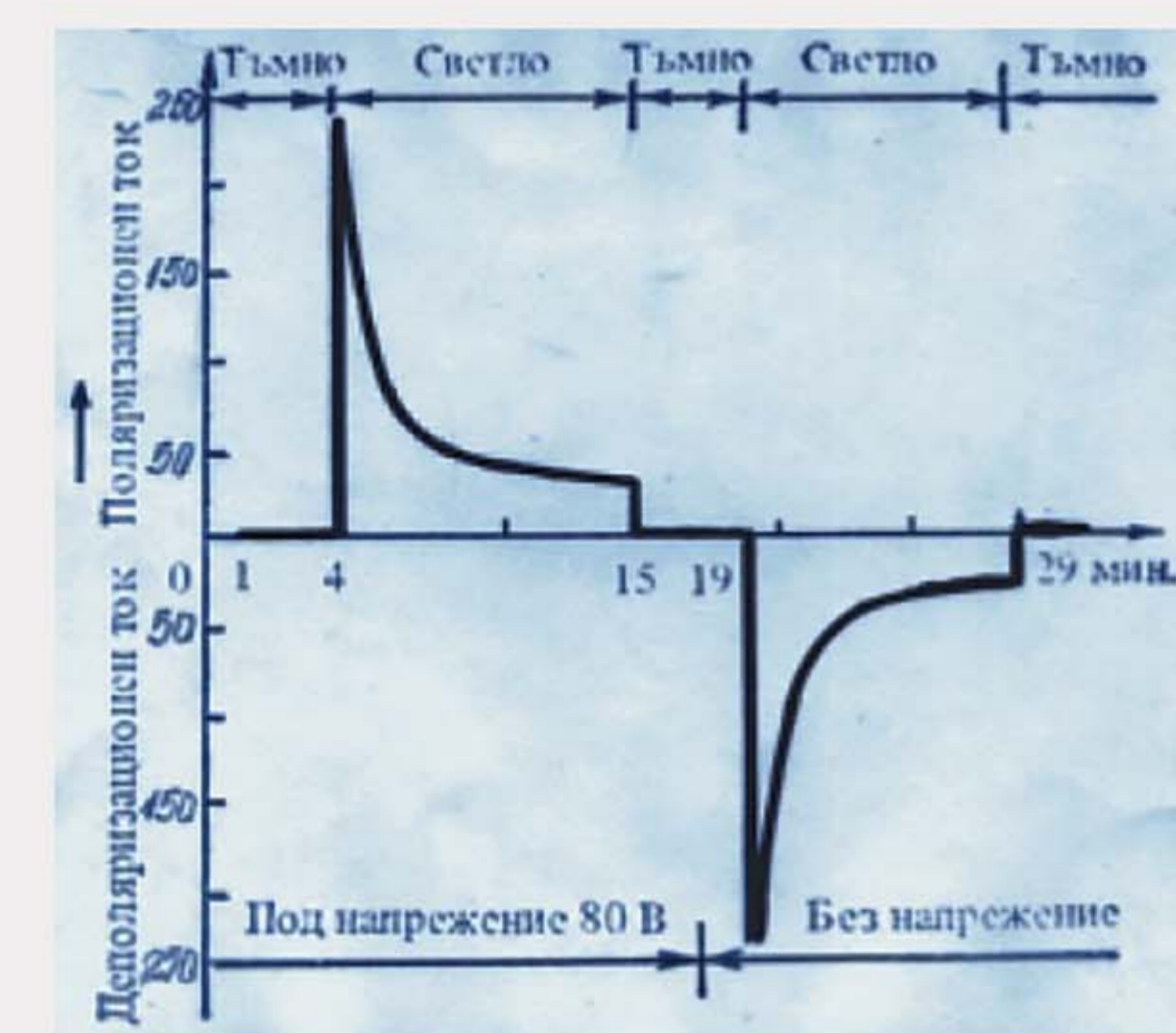

GEORGI NADZHAKOV

(1896, Dupnitsa – 1981, Sofia)

Specialized in the laboratories of Paul Langevin and Marie Curie in Paris. Founder and first director of the Institute of Physics at BAS (1947–1958). Rector of the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1947–1951). Vice-President of the Committee on the Peaceful Uses of Nuclear Energy (1956–1969) and representative of Bulgaria in the Joint Institute for Nuclear Research in Dubna, USSR.

Member of the Göttingen Academy of Sciences and Humanities (1940), the Academy of Sciences of USSR (1948), the American Association for the Advancement of Science (1963). Discoverer of the permanent photoelectret state of matter (26 June 1937), registered as the first Bulgarian discovery in 1977. Its practical application led to the invention of the

Зависимост на фототока от времето при формирането и разрушаването на фотоелектретното състояние в сяра. Кривата е публикувана за първи път във второто научно съобщение на Г. Наджаков за фотоелектретите през 1938 г. във „Physikalische Zeitung“.

the electrophotography (Xerox) by Chester Floyd Carlson.

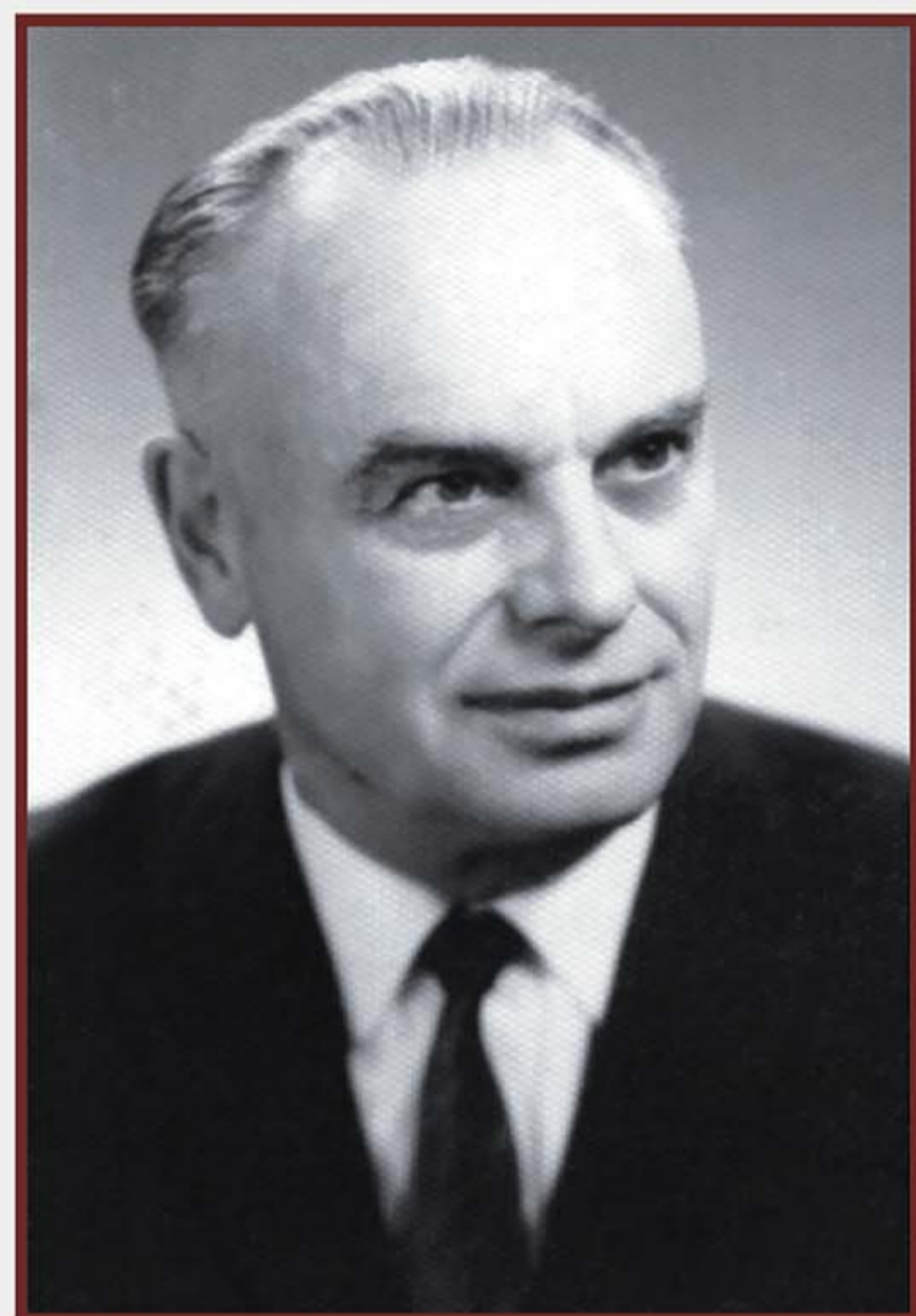

Генералният секретар на Световния съвет на мира Ромеш Чандра връчва на акад. Г. Наджаков златен медал „Фредерик Жолио-Кюри“ на Световния съвет на мира на пленум на Националния съвет за защита на мира, 1967 г.

ЕМИЛ ДЖАКОВ

(1908, Свищов – 1978, София)

Завършва физика в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1931). Специализира в Техническия университет в Берлин (1936–1937). Професор (1942) и ръководител на Катедрата по техническа физика и директор на Физическия институт при Софийския университет (1948–1955). Основател и директор на Института по електроника (1963–1978) и секретар на Отделението за физически и математически науки към БАН (1968–1972). Зам.- директор на Обединения институт за ядрени изследвания в Дубна, СССР (1959–1961). Основател на университетското обучение и на изследванията по физическа електроника и радиофизика в България.

Международният комитет за мерки и теглилки. Париж, 1970 г.

Подписване на спогодбата между БАН и АН на СССР, 1968 г.

EMIL DZHAKOV

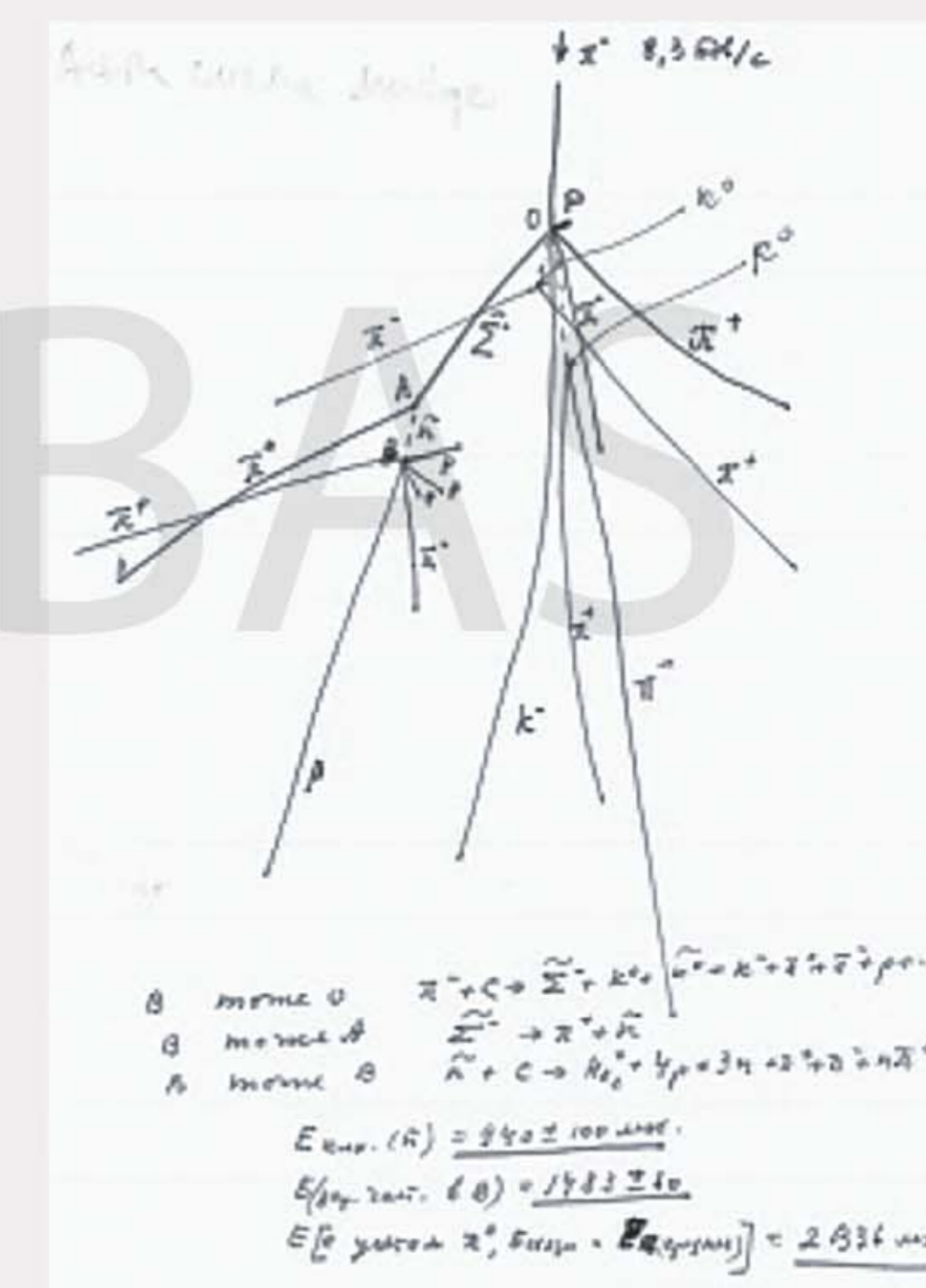
(1908, Svishtov – 1978, Sofia)

Graduated in physics at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1931). Specialized at the Technical University of Berlin (1936–1937). Professor (1942), head of the Department of Technical Physics and director of the Institute of Physics at the Sofia University (1948–1955).

Ръководството на ОИЯИ - Дубна (1969–1973) Отляво надясно: Е. Джаков (зам.-директор), Д. Блохинцев (директор), Ван Ган Чан (зам.-директор)

Founder and first director of the Institute of Electronics (1963–1978) and secretary of the Department of Physical and Mathematical Sciences of BAS (1968–1972). Deputy Director of the Joint Institute for Nuclear Research in Dubna, USSR (1959–1961). Founder of the university training and studies in physical electronics and radiophysics in Bulgaria.

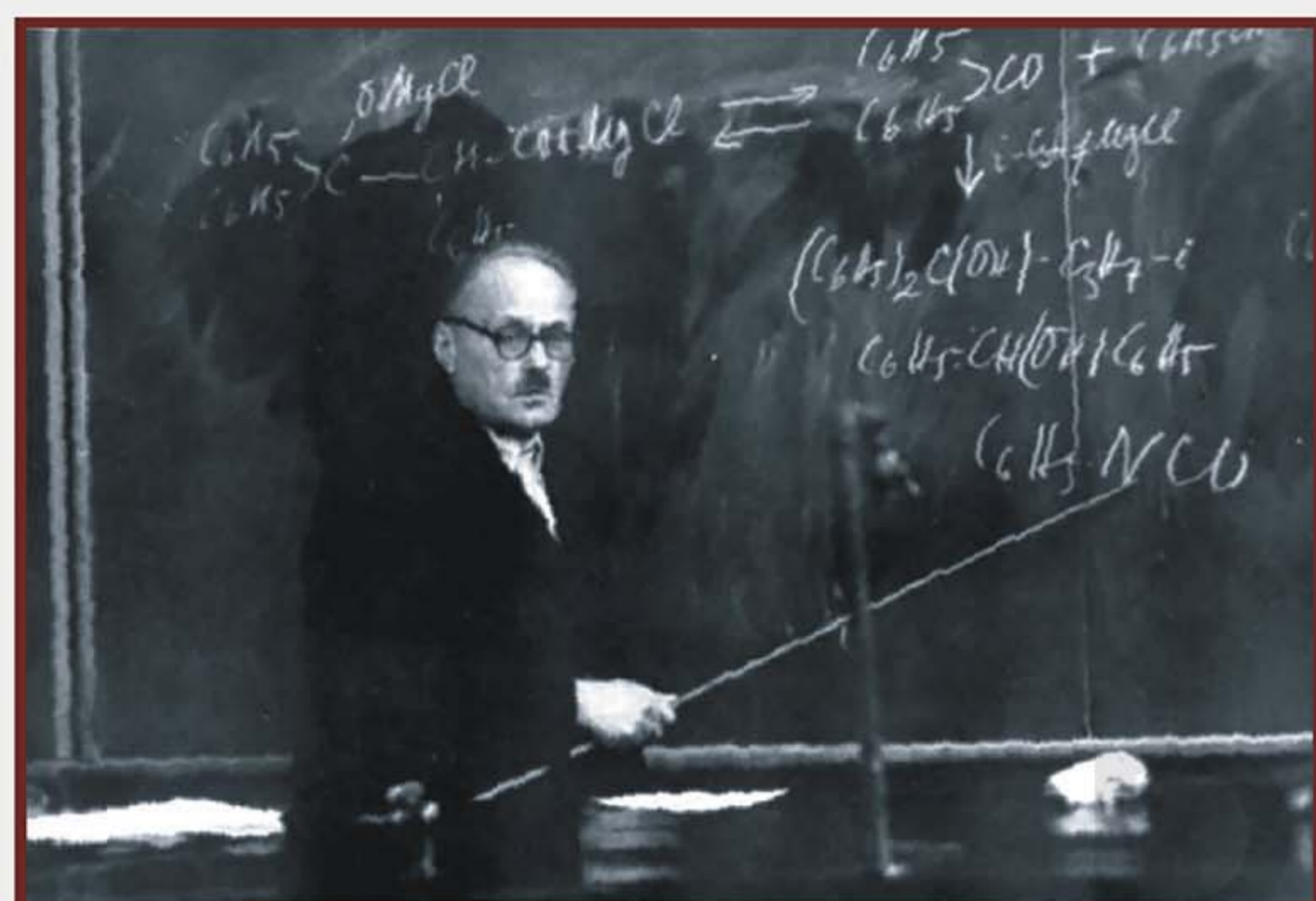

Антистигма хиперион (нова елементарна частица), открита в ОИЯИ-Дубна. Скицата отляво е на акад. Е. Джаков

ДИМИТЪР ИВАНОВ

(1894, с. Макоцево, Софийско – 1975, София)

Основоположник на българската школа по органична химия.

Завършва химия в Софийския университет (1920) и индустриална химия в Нанси (1922). Защитава докторат при проф. Вавон (1923). Специализира в Нанси и Лион. Рокфелеров стипендиант в научните лаборатории на Нобеловия лауреат проф. Виктор Гриняр (1927). Професор (1929) и

ръководител на Катедрата по органична химия (1937) във Физико-математическия факултет на Софийския университет. Завеждащ секция „Органичен синтез“ в Института по органична химия при БАН (1957). Лауреат на Френската академия на науките (1932), член на Френското химическо дружество (1924) и на Химическото дружество на ГДР.

Роже Гриняр и Димитър Иванов, Лион, 1971 г.

Проф. В. Гриняр сред свои сътрудници, 1926 г. Крайният прав вдясно е Д. Иванов

DIMITAR IVANOV

(1894, Makotsevo – 1975, Sofia)

Founder of the Bulgarian school of organic chemistry. Graduated in chemistry at the Sofia University (1920) and industrial chemistry in Nancy (1922). Obtained PhD by prof. Vavon (1923). Specialized in Nancy and Lyon. Received a Rockefeller scholarship in the scientific laboratories of the Nobel prize-winner prof. Victor Grignard (1927). Professor (1929) and head of the

Department of Organic Chemistry (1937) in the Faculty of Physics and Mathematics at the Sofia University. Head of the Section of Organic synthesis at the Institute of Organic Chemistry of BAS (1957). Laureate of the French Academy of Sciences (1932), member of the French Chemical Society (1924) and the Chemical Society of GDR.

Посрещане на проф. П. Карер (носител на Нобеловата награда за химия през 1937 г.) – гост на тържествата в София по повод 50-годишния юбилей на Софийския университет. Отляво надясно: Ал. Спасов, П. Карер, Д. Иванов

Честване на 100-годишнината на Френското химическо дружество, Париж, 1957 г.

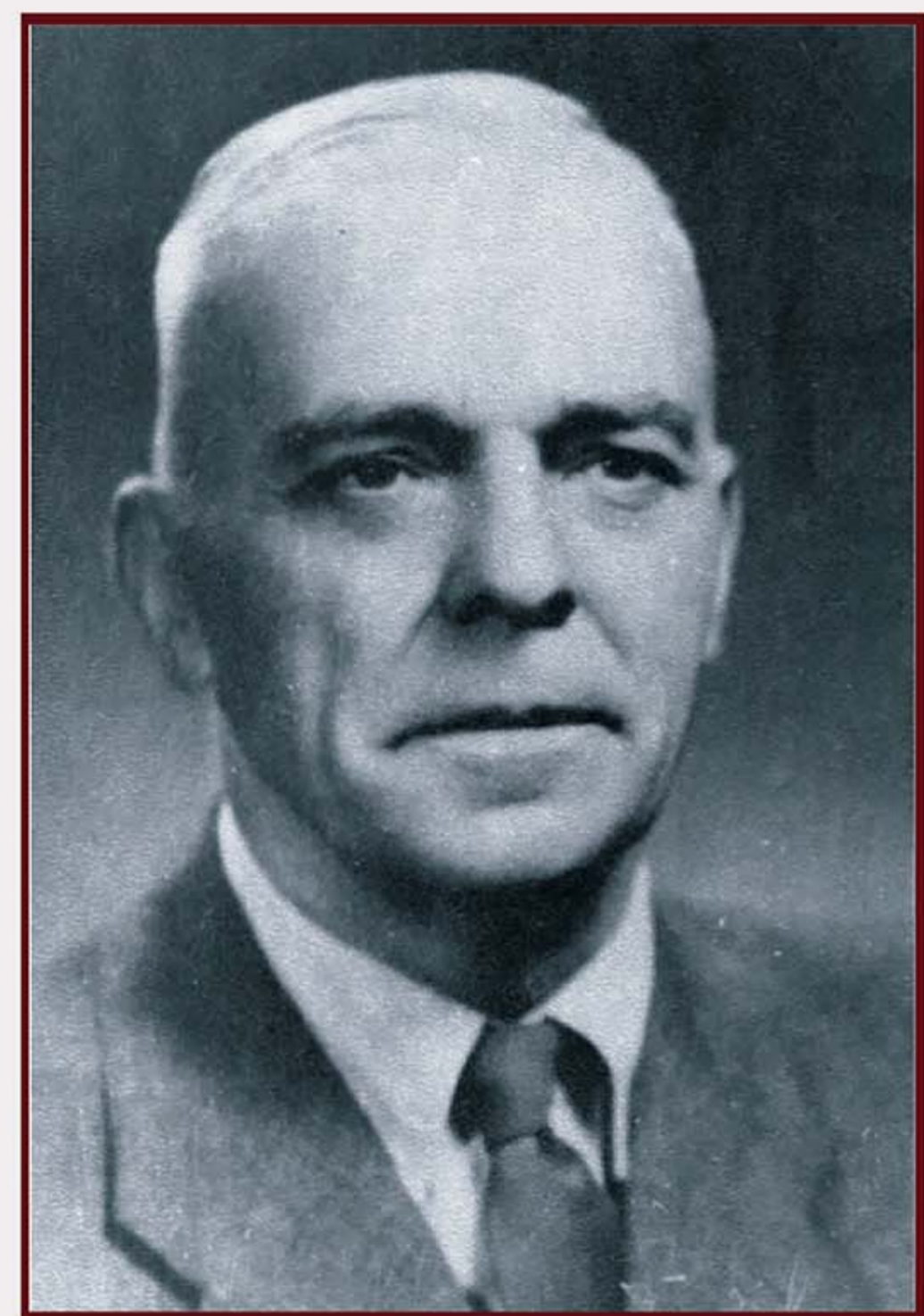

150

ГЕОРГИ РАНКОВ

(1896, Гълъбник, Радомирско – 1968, София)

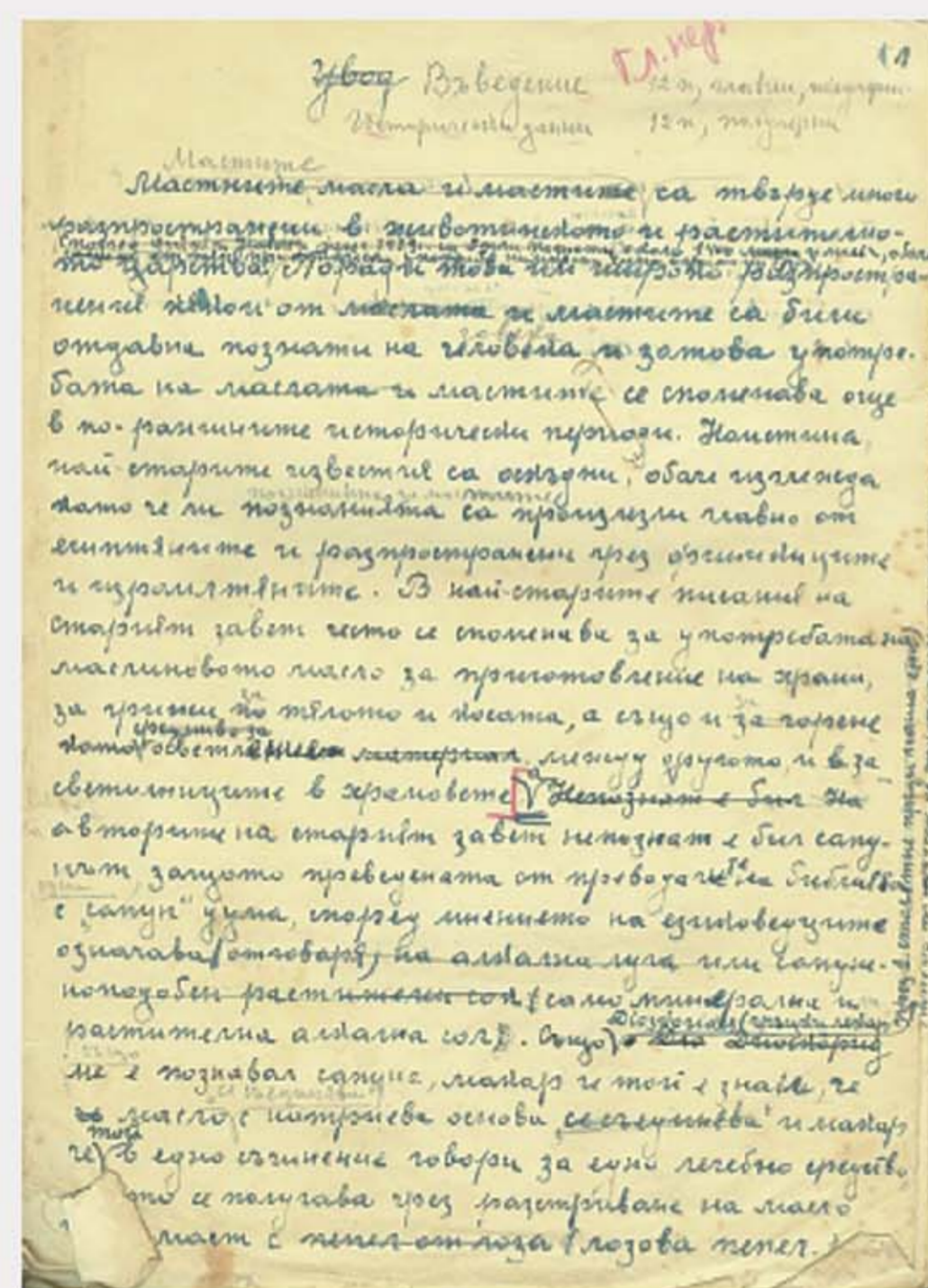
Завършва химия в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1921). Специализира органична химична технология в Дрезден (1925–1926) и в Мюнстер (1939, 1941). Професор (1942) и завеждащ Катедрата по органична химична технология (1947–1951) в Софийския университет. Основател и директор на Химическия институт при БАН (1951–1957) и професор (1962) в Института по органична химия при БАН. Автор на над 100 изследвания в областта на ненаситените мазнини и киселини. Създава „метода на Ранков“ (1929).

Преподаватели и студенти химици, 40-те години на XX в. Г. Ранков е четвъртият отляво надясно на първия ред

GEORGI RANKOV

(1896, Galabnik, Radomir district – 1968, Sofia)

Свидетелство за награждането на Г. Ранков с възпоминателен медал на червена лента за участието му във войната 1915–1918 г.

Ръкопис на монографията „Химия на маститите (мазнините)“, т. 2, 1952 г.

Graduated in chemistry at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1921). Specialized in organic chemistry technology in Dresden (1925–1926) and Münster (1939, 1941).

Professor (1942) and head of the Department of Organic Chemistry Technology (1947–1951) at the Sofia University. Founder and director of the Institute of Chemistry (1951–1957)

and professor (1962) of the Institute of Organic Chemistry at BAS. Author of more than 100 studies in the field of unsaturated fats and acids. Inventor of the „method of Rankov“ (1929).

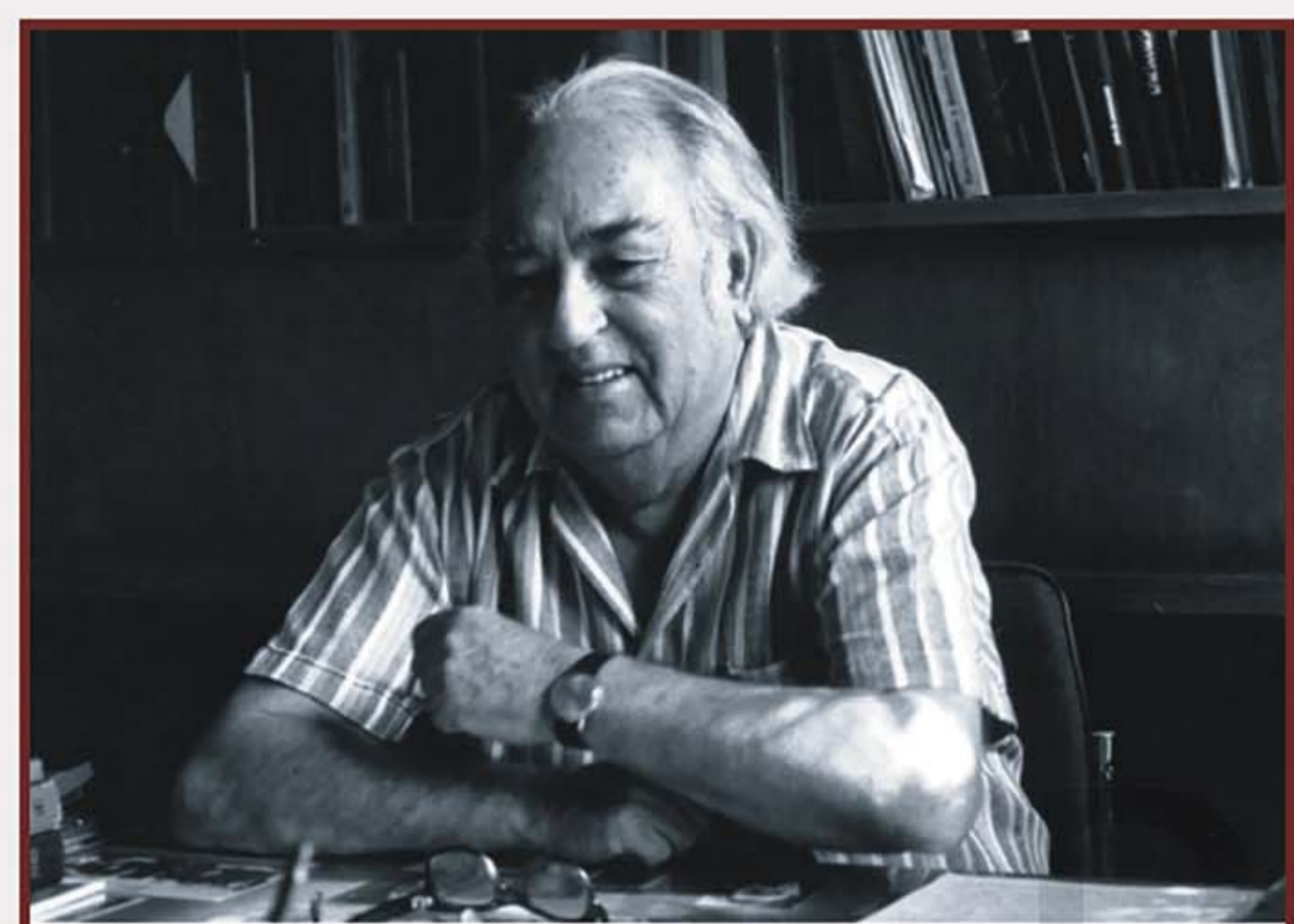

Преподаватели и студенти химици, около 1939 г. Седнали отляво надясно: Г. Ранков, Ив. Трифонов, Д. Баларев, З. Караогланов, Д. Иванов, Ив. Странски, Ал. Спасов

РОСТИСЛАВ КАИШЕВ

(1908, СанктПетербург – 2002, София)

Завършва химия в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1930). Специализира в Берлин и Бреслау (1930–1932), в Харков (1935) и в Мюнхен (1937–1938). Доктор на Висшето техническо училище в Бреслау (1932). Професор и ръководител на Катедрата по физикохимия в Софийския университет. Директор на Института по физикохимия (1958), секретар на Отделението за химически науки (1961–1962) и зам.-председател на БАН (1961–1968). Главен редактор на сп. „Известия по химия“. Член на Берлинската (1957), Чехословашката (1966) и Саксонската академия на науките (Лайпциг), както и на Германската академия на естествоизпитателите „Леополдина“ (1968). Вицепрезидент на Международния съюз по чиста и приложна химия. Създател на българската физикохимична школа. Ученик и сътрудник на проф. Иван Странски, заедно с когото създават ново направление в науката – молекулно-кинетичната теория за равновесието и растежа на кристалите (теория на Странски и Каишев).

Р. Каишев, Ив. Странски и Л. Кръстанов в Института по физикохимия, БАН, 1975 г.

ROSTISLAV KAISHEV

(1908, Saint Petersburg – 2002, Sofia)

Graduated in chemistry at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1930). Specialized in Berlin and Breslau (1930–1932), Kharkov (1935) and Munich (1937–1938). Doctor of the Technical University of Breslau (1932). Professor and head of the Department of Physical Chemistry at the Sofia University. Director of the Institute of Physical Chemistry (1958), secretary of the Department of Chemical Sciences (1961–1962) and Vice-President of BAS (1961–1968). Editor-in-chief of the journal Bulgarian Chemical Communications. Member of the German (1957), Czechoslovak (1966) and Saxon academies of sciences (Leipzig), as well as of the German Academy of Sciences Leopoldina (1968). Vice-President of the International Union of Pure and Applied Chemistry. Founder of the Bulgarian school of Physical Chemistry. Together with his master Prof. Ivan Stranski he created a new trend in science – kinetic molecular theory of equilibrium and crystal growth (theory of Stranski and Kaishev).

Секция „Кристален растеж“ на Института по физикохимия, БАН, 1973 г.

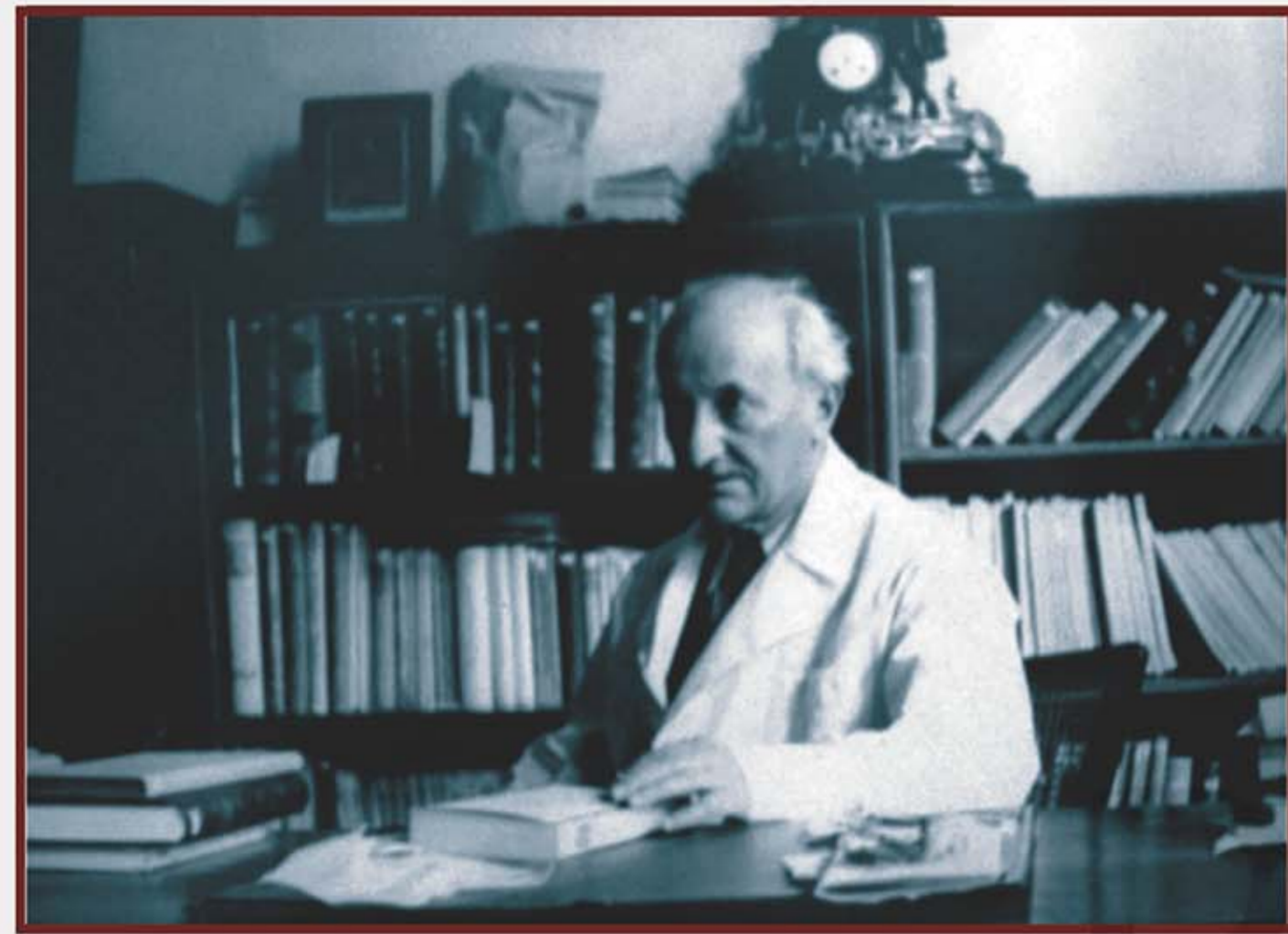

Ст. Рашков, Р. Каишев, Е. Будевски и Й. Малиновски, 28.02.1978 г.

МЕТОДИЙ ПОПОВ

(1881, Шумен – 1954, София)

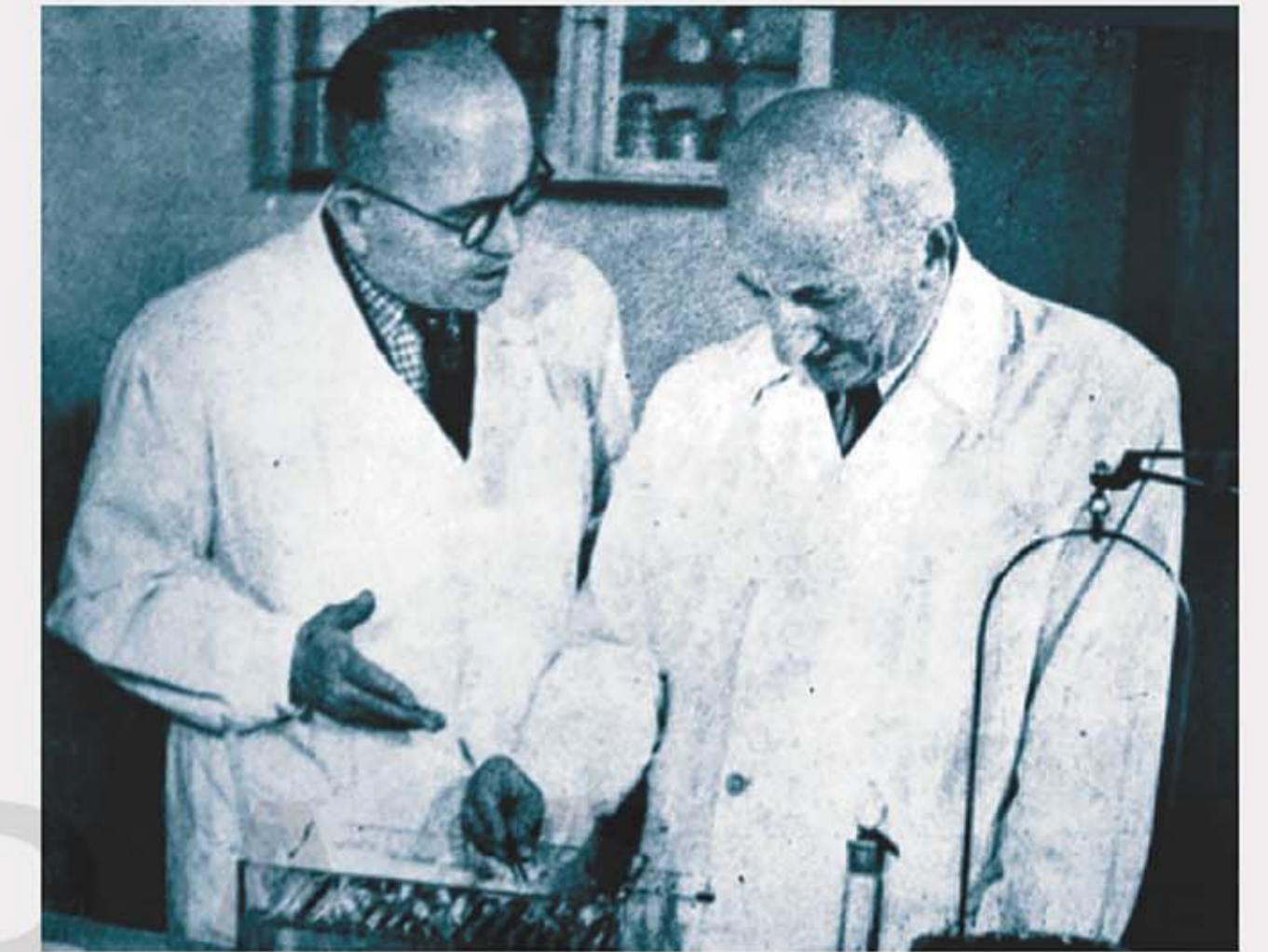
Завършва естествени науки в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1904). Специализира обща биология, сравнителна анатомия и паразитология при Р. Хертвиг в Зоологическия институт на Мюнхенския университет, микробиология при А. Васерман в института „Роберт Кох“ в Берлин, при И. Мечников в Пастъровия институт в Париж, при А. Райт в Листеровия институт в Лондон. Професор и ректор на Софийския университет (1920–1921), декан на Медицинския факултет (1942–1943). Основател и пръв директор на Института по биология при БАН (1948–1954). Пълномощен министър в Германия (1924–1931).

институт в Лондон. Професор и ректор на Софийския университет (1920–1921), декан на Медицинския факултет (1942–1943). Основател и пръв директор на Института по биология при БАН (1948–1954). Пълномощен министър в Германия (1924–1931).

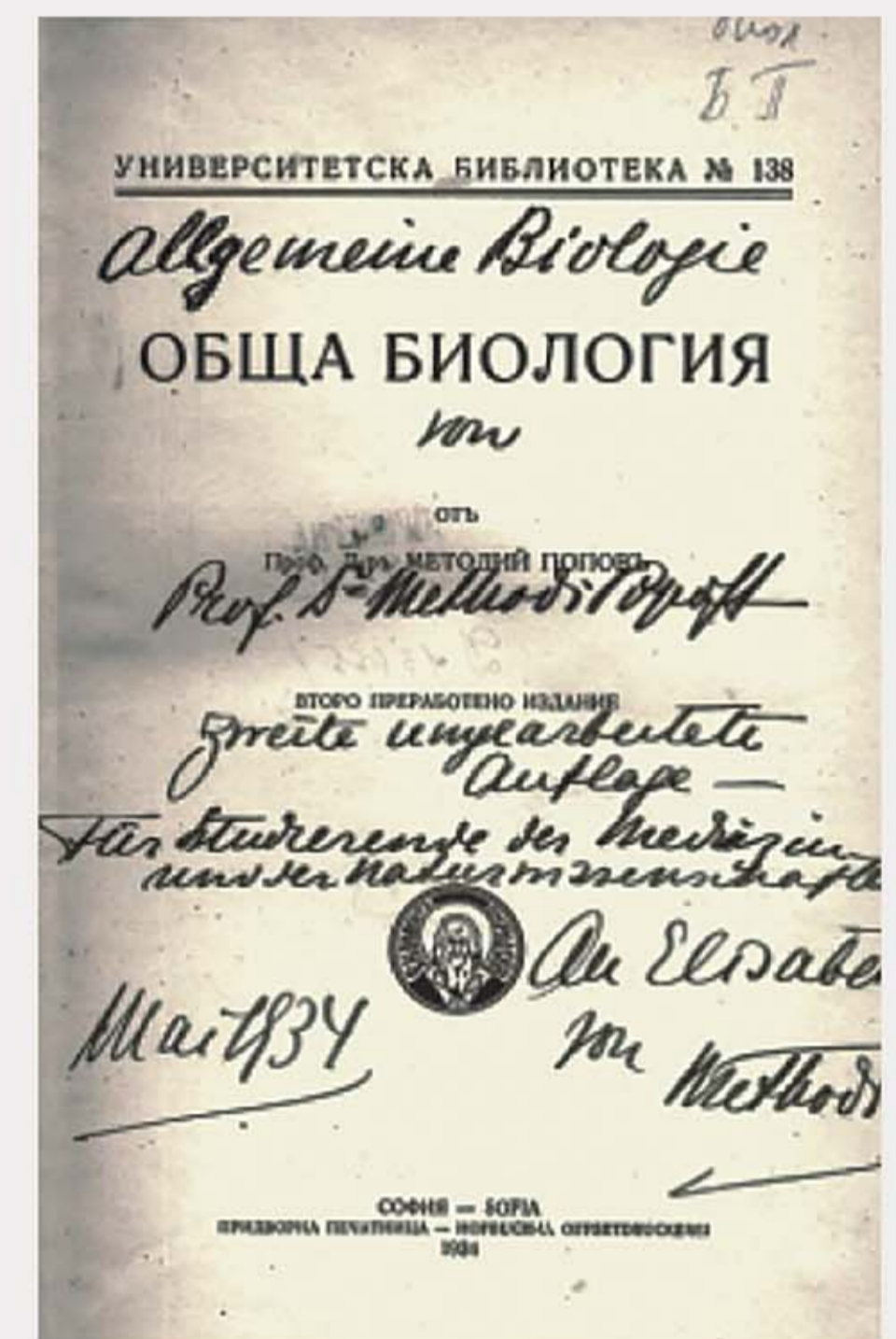
В израз на протест срещу нацистката теория за „чиста“ раса връща на А. Хитлер ордените, получени от германското правителство (1937). Разработва проблеми на общата биология, антропологията, микробиологията, физиологията на растенията, генетиката и приложната ентомология. Създател на стимулационното учение.

Научноизследователският колектив на Зоологическия институт в Мюнхен, 1908 г. Седнали отляво надясно: М. Попов, Р. Хертвиг, Шварцевски

Акад. М. Попов и ст.н.с. И. Илиев в лабораторията на Института по биология, 1963 г.

М. Попов е автор на втория в световната история учебник по „Обща биология“, 1919 г.

METODII POPOV

(1881, Shumen – 1954, Sofia)

Graduated in natural science at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1904). Specialized general biology, comparative anatomy and parasitology with R. Hertwig at the Institute of Zoology of the University of Munich, microbiology with A. Wasserman at the Robert Koch Institute in Berlin, with I. Mechnikov at the Pasteur Institute in Paris, with A. Wright at the Lister Institute in London. Professor and rector of the Sofia University (1920–1921), dean of the Faculty of Medicine (1942–1943). Founder and first director of the Institute of Biology of BAS (1948–1954). Minister plenipotentiary in Germany (1924–1931). As an expression of protest against the Nazi theory of „pure“ race he gave back to A. Hitler the medals, received by the German government (1937). Worked on problems of general biology, anthropology, microbiology, physiology of plants,

genetics and applied entomology. Originator of the stimulation teaching.

РУМЕН ЦАНЕВ

(1922, София – 2007, София)

Световноизвестен молекулярен биолог с разностранни интереси. Създател на българската школа по молекулярна биология.

Завършва медицина в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1946). Специализира биохимия в Будапеща, Москва и Париж. Основател и директор на Института по молекулярна биология при БАН (1960–1993).

Член на Полското хистохимично дружество (1961), Английското биохимично дружество (1964), почетен член на Френското дружество по дерматохимия (1976), чуждестранен член на Чехословашката академия на науките. Гост професор в университетите в Кеймбридж, Филадельфия и др. Член на редколегията на сп. „Неоплазма“.

Р. Цанев и Г. Десев – работа с радио-активни изотопи, 60-те години на XX в. Изотопите са въведени от тях за изследване на клетъчните процеси.

RUMEN TSANEV

(1922, Sofia – 2007, Sofia)

Една от последните снимки на акад. Р. Цанев, 12.06.2007 г.

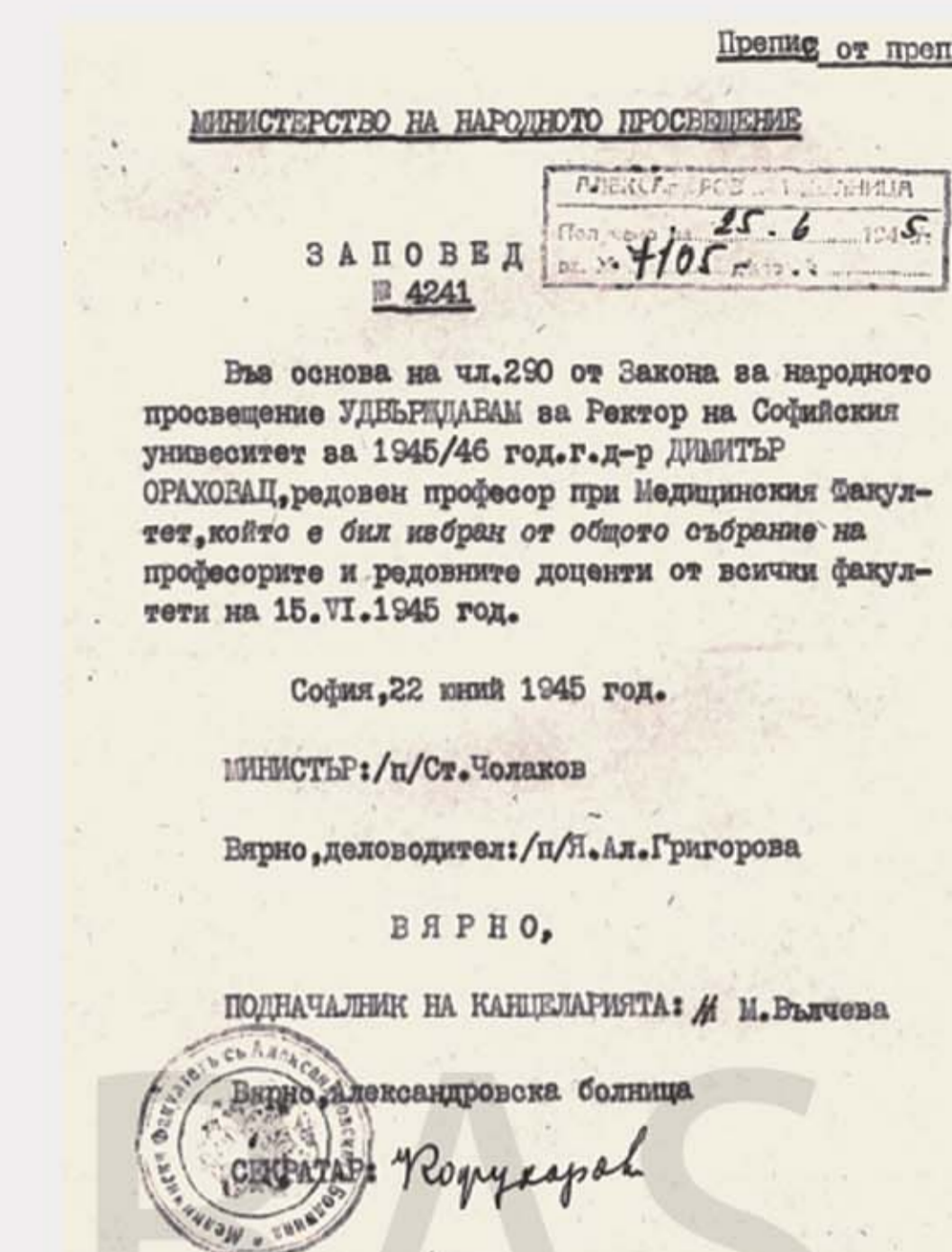
World-famous molecular biologist with many-sided interests. Founder of the Bulgarian school of molecular biology. Graduated in medicine at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1946). Specialized biochemistry in Budapest, Moscow and Paris. Founder and director of the Institute of Molecular Biology of BAS (1960–1993). Member of the Polish Histochemical Society (1961), the British Biochemical Society (1964), honorary member of the French Society of Dermatochemistry (1976), foreign member of the Czechoslovak Academy of Sciences. Visiting professor of the universities in Cambridge, Philadelphia and others. Member of the editorial board of the journal Neoplasma.

ДИМИТЪР ОРАХОВАЦ (1892, Ловеч – 1963, София)

Завършва медицина в Мюнхен с докторат (1920). Специализира физиология на човека във Великобритания и Германия (1924–1926). В продължение на повече от 35 години ръководи Катедрата по физиология в Медицинския факултет. Ректор на Софийския университет (1945–1947). Директор на Института по експериментална медицина и главен научен секретар на БАН (1949–1953). Член на Физиологическото дружество във Великобритания, почетен член на Берлинското медицинско дружество. Инициатор и организатор на създаването на нови медицински и теоретични дисциплини. Автор на приноси научни разработки в областта на физиологията на кръвоносната система.

Сред сътрудници на XX Международен конгрес по физиология, Брюксел, 1956 г.

DIMITAR ORACHOVATS (1892, Lovech – 1963, Sofia)

Graduated in medicine with a doctor's degree in Munich (1920). Specialized physiology of humans in Great Britain and Germany (1924–1926). More than 35 years was a head of the Department of Physiology of the Medical Faculty. Rector of the Sofia University (1945–1947). Director of the Institute of Experimental Medicine and scientific secretary-general of BAS (1949–1953). Member of the Physiological Society (UK), honorary member of the Berlin Medical Society. Initiator and organizer of the creation of new medical and theoretical branches of knowledge. Author of contributions in the field of physiology of the vascular system.

По време на Балканската война

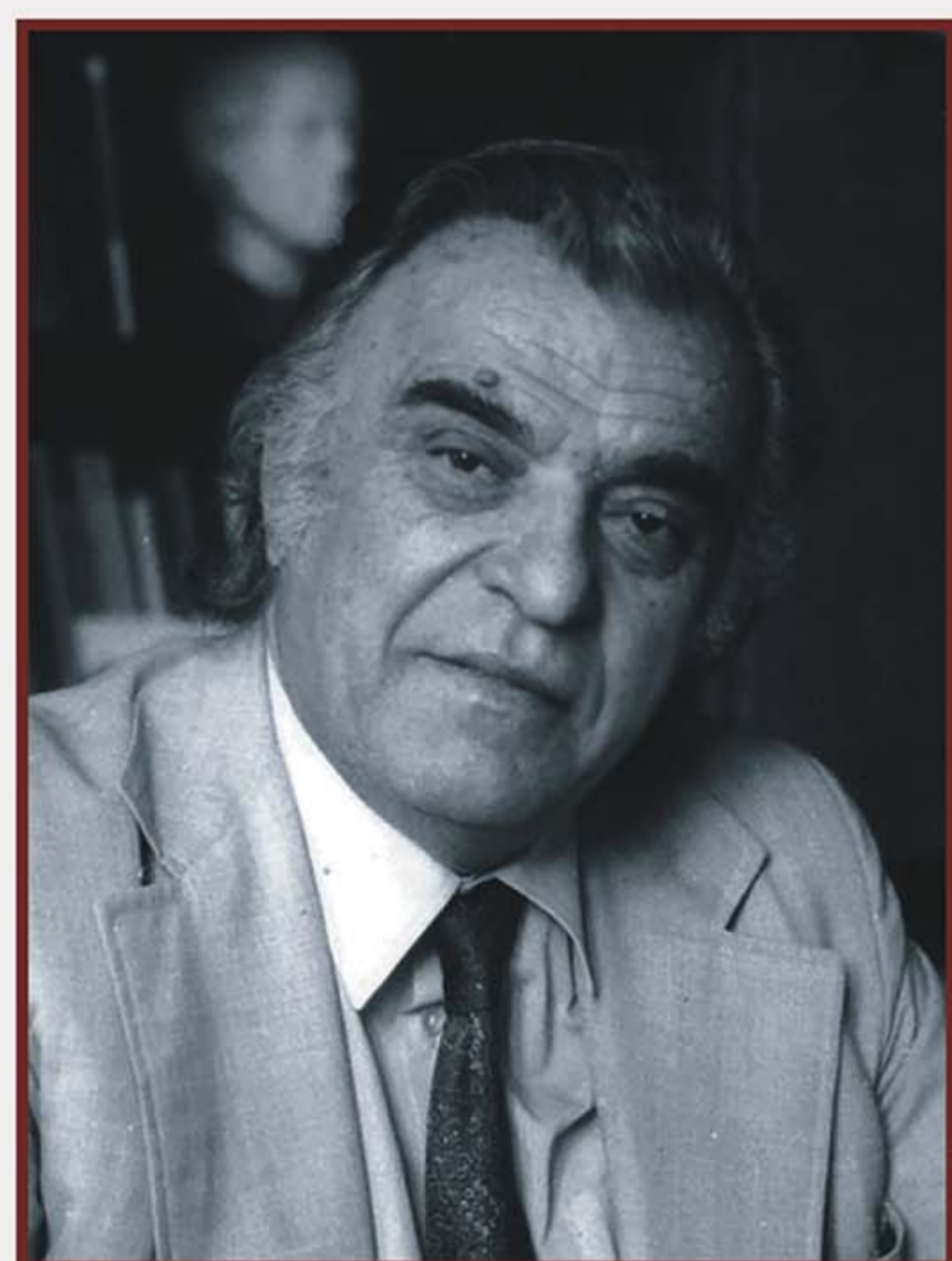

В Първа Софийска дивизионна болница, 1915 г.

КИРИЛ БРАТАНОВ

(1911, Луковит – 1986, София)

Завършва ветеринарна медицина в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1935). Специализира животновъдство в Букурещ (1937) и в Москва (1946), биология на размножаването в Милано (1940). Професор (1954). Ректор на Висшия селскостопански институт (1956–1962). Директор на Института по биология и имунология на размножаването (1944–1986). Главен секретар (1948–1962) и председател (1967–1986) на Съюза на научните работници в България. Председател на Международния координационен комитет по имунология на размножаването (1968),

Колективът на секция „Имунология на размножаването“, 05.03.1986 г.

член на чуждестранни научни дружества и академии. Изследванията на Кирил Братанов поставят началото на ново интердисциплинарно направление в науката – имунология на репродукцията.

В знак на признателност към делото на акад. К. Братанов учениците и последователите му иницирират създаването на медал „Акад. Кирил Братанов“, с който се удостояват учени с приноси към развитието на репродуктивната биология и имунология

KIRIL BRATANOV

(1911, Lukovit – 1986, Sofia)

Graduated in veterinary medicine at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1935). Specialized animal husbandry in Bucharest (1937) and Moscow (1946), biology of reproduction in Milan (1940). Professor (1954). Rector of the Higher Institute of Agricultural Studies (1956–1962). Director of the Institute of Biology and Immunology of Reproduction (1944–1986). Secretary General (1948–1962) and president (1967–1986) of the Union of Scientists in Bulgaria. President of the International Coordination Committee for Immunology of Reproduction (1968), member of foreign learned societies and academies. The studies of Kiril Bratanov put the beginning of a new interdisciplinary branch of science – immunology of reproduction.

Първи международен симпозиум по репродукция, Варна, септември 1967 г.

ИВАН БУРЕШ

(1885, София – 1980, София)

Част от сбирката от змии в Природонаучния музей, подредена от акад. Ив. Буреш, 1940 г.

Следва естествени науки в Софийския и Карловия университет в Прага (1904–1909). През 1904 г. е назначен за завеждащ ентомологичните сбирки в Естественоисторическия музей в София като лаборант-препаратор. Специализира в Мюнхенския университет (1909–1911), където защитава докторска дисертация (1911). Уредник в Естественоисторическия музей (1914–1917), директор на Природонаучните институти (1918–1946), директор на Зоологическия институт (1951–1959), председател (1935–1936) и секретар на Природо-математическия клон на БАН (1932–1933; 1937–1942). Основава Ентомологичната станция (1905), Орнитологичната централа (1927), Дружеството за защита на родната природа (1928), Българското пещерно дружество (1929). Почетен член на множество научни дружества и институти. Основоположник на фаунистичните изследвания в България. Описва 23 нови за науката вида и форми. На негово име са наречени 7 рода и 111 вида животни, открити от него и описани от чуждестранни учени.

IVAN BURESH

(1885, Sofia – 1980, Sofia)

Studied natural science at the Sofia University and the Charles

University in Prague (1904–1909). In 1904 he was appointed a taxidermist in the Museum of Natural History. Specialized at the University of Munich (1909–1911), where he obtained a doctor's degree (1911). Curator of the Museum of Natural History (1914–1917), director of the Royal Institutes of Natural Sciences (1918–1946), director of the Institute of Zoology (1951–1959), president (1935–1936) and secretary of the Department of Natural and Mathematical Sciences of BAS (1932–1933; 1937–1942). Founder of the Entomological Station (1905), the Ornithological Centre (1927), the Society for Home Nature Protection (1928), the Bulgarian Caving Society (1929). Honorary member of many learned societies and institutes. Founder of the faunistic research in Bulgaria. Described 23 species and forms new to science. Seven genres and 111 species, discovered by him and described by foreign scientists, had been named after him.

Акад. Ив. Буреш със сътрудниците си пред Природонаучния музей на БАН, 1955 г.
Първи ред: Н. Атанасов, Б. Захаријева, Ив. Буреш, Вл. Мартинов, Г. Паспалев, Н. Стоянов, С. Кантарджиева
Втори ред: Л. Йосифова, Г. Пешев, Ал. Прстов

Членове на Българското ентомологическо дружество, 1934 г.
Седнали, П. Чорбаджиев, Ал. Дряновски, Д. Йоакимов, Ив. Буреш, П. Дренски
Прави: Н. Атанасов, П. Патов, С. Кантарджиева, Кр. Тулешков, Д. Папазов

ГЕОРГИ БОНЧЕВ (1866, Жеравна – 1955, София)

Основоположник на българската петрография и минералогия. Завършва естествени науки в Загреб с докторат по философия (1893). Доцент в Катедрата по минералогия и петрография, декан на Физико-математическия факултет и ректор на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1914–1915). Основател и директор на Института по геология при БАН (1947–1952). Член-основател на Българското природоизпитателно дружество. Съвместно с Г. Златарски издава първата подробна геологическа карта на България в мащаб 1:300 000 (1911).

Отляво надясно: В. Златарски, Н. Коларов, Г. Бончев, 1897 г.

Минерали от България		
1. Злато	60 нр.	1. Златарски
2. Сребро	1 нр.	1. Златарски
3. Мед	1 нр.	1. Златарски
4. Желязо	1 нр.	1. Златарски
5. Манган	1 нр.	1. Златарски
6. Цинк	1 нр.	1. Златарски
7. Свинец	1 нр.	1. Златарски
8. Кобалт	1 нр.	1. Златарски
9. Никел	1 нр.	1. Златарски
10. Висмут	1 нр.	1. Златарски
11. Арсен	1 нр.	1. Златарски
12. Селен	1 нр.	1. Златарски
13. Телур	1 нр.	1. Златарски
14. Литий	1 нр.	1. Златарски
15. Натрий	1 нр.	1. Златарски
16. Калий	1 нр.	1. Златарски
17. Аммоний	1 нр.	1. Златарски
18. Магнезий	1 нр.	1. Златарски
19. Барий	1 нр.	1. Златарски
20. Стронций	1 нр.	1. Златарски
21. Цезий	1 нр.	1. Златарски
22. Франций	1 нр.	1. Златарски
23. Радий	1 нр.	1. Златарски
24. Активни вещества	1 нр.	1. Златарски
25. Кристални вещества	1 нр.	1. Златарски
26. Аморфни вещества	1 нр.	1. Златарски
27. Газови вещества	1 нр.	1. Златарски
28. Твърди вещества	1 нр.	1. Златарски
29. Мекотелни вещества	1 нр.	1. Златарски
30. Жидки вещества	1 нр.	1. Златарски
31. Газови вещества	1 нр.	1. Златарски
32. Твърди вещества	1 нр.	1. Златарски
33. Мекотелни вещества	1 нр.	1. Златарски
34. Жидки вещества	1 нр.	1. Златарски
35. Газови вещества	1 нр.	1. Златарски
36. Твърди вещества	1 нр.	1. Златарски
37. Мекотелни вещества	1 нр.	1. Златарски
38. Жидки вещества	1 нр.	1. Златарски
39. Газови вещества	1 нр.	1. Златарски
40. Твърди вещества	1 нр.	1. Златарски
41. Мекотелни вещества	1 нр.	1. Златарски
42. Жидки вещества	1 нр.	1. Златарски
43. Газови вещества	1 нр.	1. Златарски
44. Твърди вещества	1 нр.	1. Златарски
45. Мекотелни вещества	1 нр.	1. Златарски
46. Жидки вещества	1 нр.	1. Златарски
47. Газови вещества	1 нр.	1. Златарски
48. Твърди вещества	1 нр.	1. Златарски
49. Мекотелни вещества	1 нр.	1. Златарски
50. Жидки вещества	1 нр.	1. Златарски

Списък на минерали и минерални находища, установени от Г. Златарски и Г. Бончев

GEORGI BONCHEV (1866, Zheravna – 1955, Sofia)

Founder of the Bulgarian petrography and mineralogy. Graduated in natural sciences in Zagreb with a doctor's degree in philosophy (1893). Associate professor in the Department of Mineralogy and Petrography, dean of the Faculty of Mathematics and Physics and rector of the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1914–1915). Founder and director of the Geological Institute at BAS (1947–1952). Founder of the Bulgarian Society of Natural Sciences.

Together with G. Zlatarski published the first detailed geological map of Bulgaria of the scale 1:300 000 (1911).

Преподаватели и студенти по естествена история, ок. 1913–1915 г. Отляво надясно: Л. Ванков, Г. Бончев, П. Бакалов, Г. Шишков и Ст. Петков

СТРАШИМИР ДИМИТРОВ (1892, София – 1960, София)

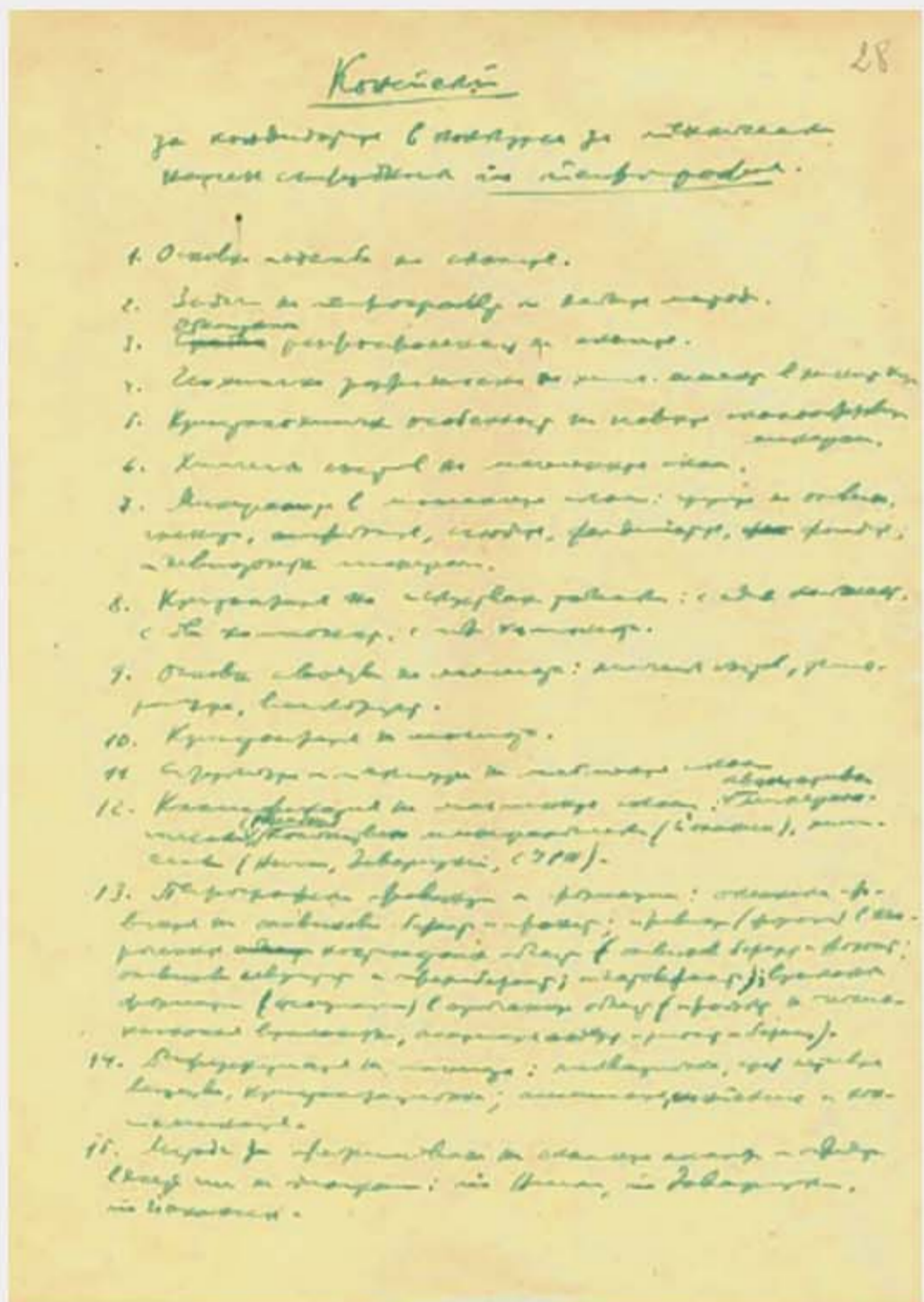
Поставя основите на модерните петроложки изследвания в България. Завършва естествени науки в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ (1914) и специализира в Хайделберг, Германия (1927–1928). Професор (1942), ръководител на Катедрата по минералогия и петрография в Софийския университет (1944–1948). Директор (1950) на Геологическия институт и заместник-председател на БАН (1959–1960). Почетен член на Академията на науките на СССР и на Минералогическото дружество на Чехословашката академия на науките. Автор на трудове по минералогия, обща и специална петрография.

Акад. Стр. Димитров с акад. Ф. В. Чухров в с. Рила, 1959 г.

STRASHIMIR DIMITROV (1892, Sofia – 1960, Sofia)

Founder of the modern petrological research in Bulgaria. Graduated in natural sciences at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1914) and specialized in Heidelberg, Germany (1927–1928). Professor (1942), head of the Department of Mineralogy and Petrography at the Sofia University (1944–1948). Director (1950) of the Geological Institute and Vice-President of BAS (1959–1960). Honorary member of the Academy of Sciences of USSR and the Mineralogical Society of the Czechoslovak Academy of Sciences. Author of monographs in mineralogy, general and special petrography.

Конспект за кандидатите в конкурса за технически научен сътрудник по петрография

В работния си кабинет, 1958 г.

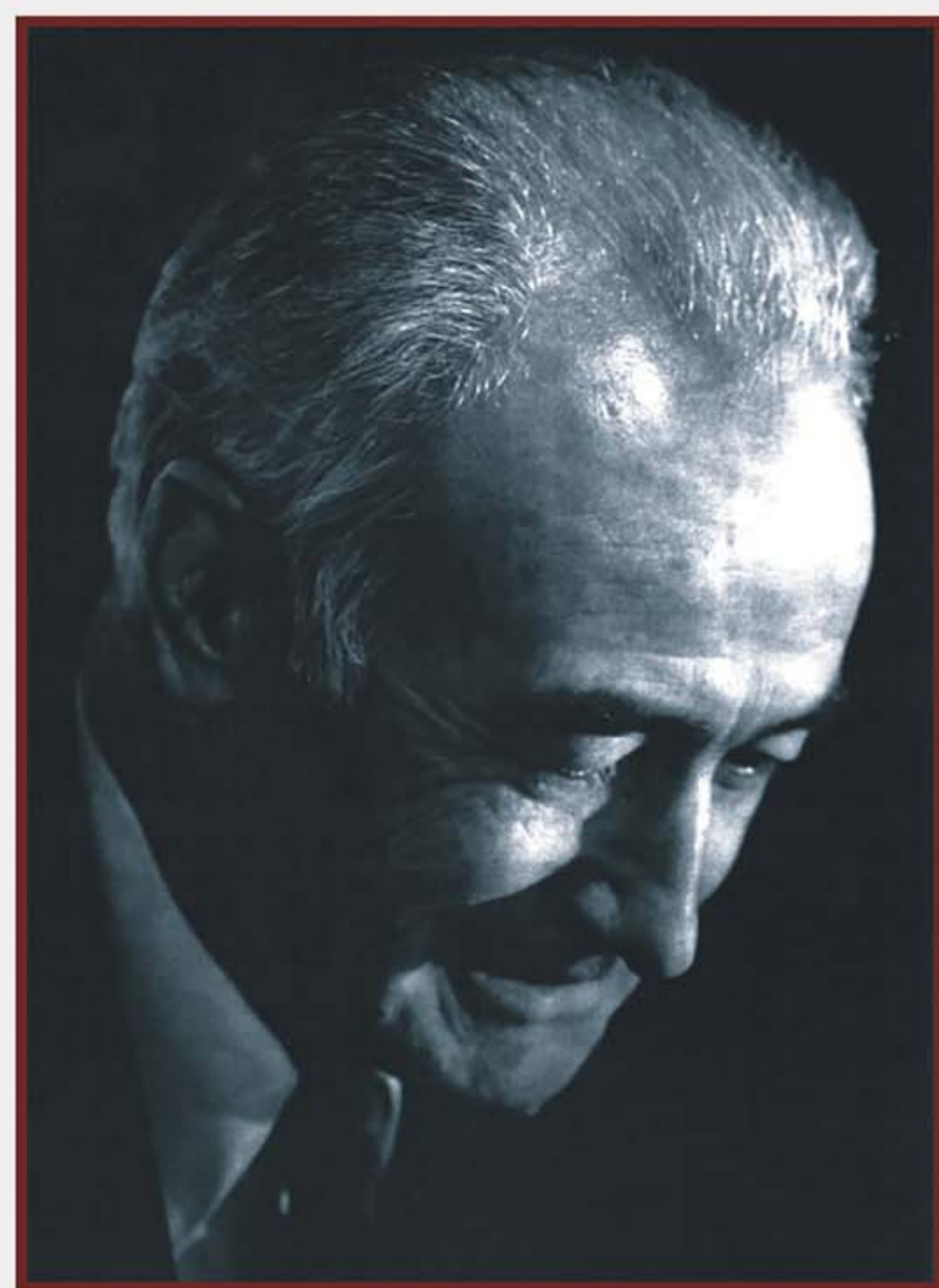

С колеги на геоложка експедиция в с. Елисейна, 07.10.1943 г.

ИВАН КОСТОВ

(1913, Пловдив – 2004, София)

Завършва естествени науки в Софийския университет (1936). Специализира минна геология в Лондон в Кралското минно училище на Имперския колеж за наука и технология (1936–1945). Доцент (1945) и професор (1953) в катедра „Минералогия и кристалография“ на Софийския университет.

Секретар на Отделението за геологически и географски науки на БАН (1968–1978). Основател и пръв председател на Българското минералогическо дружество.

Автор на приноси научни изследвания в областта на минералогията, петрологията, геохимията и металогенията. Изследва минералните находища в България.

Обсъждане на маршрута, Чепеларе, 1981 г.

Екскурзия със студенти, гара Бов

IVAN KOSTOV

(1913, Plovdiv – 2004, Sofia)

Graduated in natural science at the Sofia University „St. Kliment Ohridski“ (1936). Specialized mining geology in the Royal School of Mines at the Imperial College of London (1936–1945). Associate professor (1945) and professor (1953) in the Department of

Mineralogy and Crystallography of the Sofia University. Secretary of the Department of Geological and Geographical Sciences in the Bulgarian Academy of Sciences (1968–1978). Founder and first president of the Bulgarian Mineralogical Society. Author of several significant contributions in the field of mineralogy, petrology, geochemistry and metallogeny. Explored the mineral deposits in Bulgaria.

Ив. Костов и В. Арnaudов тълкуват генезиса на пегматита. Голяма Урдина река, септември 1965 г.

